

Giới thiệu Thoáng Kí Ức

Bạn đang đọc truyện Thoáng kí ức của tác giả Chieck trên website đọc truyện online. Đó là cuộc nói chuyện đầu tiên và cũng là cuối cùng của nó với anh. Sau ngày hôm ấy, dù có chạm mặt nhau cũng chỉ xã giao qua loa vài câu. Vậy thôi! Có vẻ anh không thích nó! Nhưng.. kể từ ngày hôm ấy, nụ cười, ánh mắt, giọng nói của anh ngày càng in sâu trong tâm trí nó.. Nó ra sân bóng rổ nhiều hơn.. Thể hiện tình cảm của nó dành cho anh rõ ràng qua từng ánh mắt, cử chỉ. Và ảnh của anh trong di động của nó.. ngày một nhiều hơn.. Gần một năm sau.. nó thấy nick của anh sáng.. Nó nhảy vào pm.. Kết thúc cuộc nói chuyện ấy là những giọt nước mắt của nó nghẹn ngào rơi xuống khi mối tình đầu tiên không thể nở hoa... Mối tình đầu của nó đã kết thúc như nó đã vừa kể đây. Nhưng nó không chịu thua! Làm sao có thể bỏ cuộc khi anh không nói anh ghét nó... Trong óc nó không hiểu sao lại nhen lên một kế hoạch mới. Nó muốn tìm hiểu xem có phải anh không thích nó hay cố tình giả vờ... Giống như trong truyện tranh hay phim Hàn Quốc ý... Nó nhận lời yêu bạn cùng lớp nó! Lợi dụng.. Một con nhỏ lớp 8 như nó.. chả hiểu gì về tình cảm.. đã lập ra một cái kế hoạch ngoạn mục như vậy... Giờ nó mới hiểu.. đùa giỡn với tình cảm có ngày nó sẽ phải trả giá... Nó với người yêu mới của nó.. nắm tay nhau đi qua sân bóng. Nó cố gắng cười thật tươi, và đưa mắt liếc qua phía anh.. Không phản ứng! Là sao? Nó tự hỏi lòng mình.. Không lẽ con người ấy thật sự không có tình cảm với mình sao? Nó bàng hoàng, sững sờ. Hơn ai hết nó hiểu nó đang làm gì? Nó biết là không nên nhưng vẫn cố dối lòng nghĩ rằng người ấy chắc chắn sẽ yêu nó? Chẳng lẽ nó đã nghĩ rằng.. chỉ cần cố gắng, sẽ có ngày anh hiểu cho nó sao? Gần 1 năm rồi! Nó sẽ phải cố gắng bao nhiêu nữa đây? Nhưng giờ thì quá muộn rồi! Bây giờ, nó rơi vào cái vũng lầy không lối thoát mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kí Ức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Cái ngày hôm ấy... nó đã đi lướt qua anh.. Nó ngỡ rằng mình có đủ mạnh mẽ để bước đi mà không quay đầu trở lại.. Thế nhưng có lẽ nó đã nhầm.. Trái tim nó run lên bắn bật, cảm giác nghẹn thở và cả thế giới như vỡ vụn trước mắt nó. Nó đã vẫn vương cái bóng hình ấy hơn 3 năm trời. Dù nó có chối bỏ bao nhiêu lần, có tự lừa dối thế nào, thì nó vẫn phải thừa nhận nó yêu anh say đắm. Thời gian đã trôi qua lâu rồi, có biết bao chuyện đã xảy ra.. Nhưng...Lẽ nào nó vẫn không thể quên được!!!

- Anh! Em hỏi anh cái này!

- Gì thế?

- Anh! Anh không thích em sao?

- Anh đã có người yêu rồi!

- Vậy hả? Là ai thế anh?

- Không phải hôm nay em cũng đã nhìn thấy rồi sao?

- Là cái chị tóc xoăn màu đen hồi chiều hả?

- Uh!

- Anh yêu chị ấy lắm hả?

- Uh!

- Em out đây!

Offline.. Con bé ngày hôm đấy đã khóc. Nó không hiểu cái cảm giác gì len lỏi trong tim. Nhưng khó chịu lắm. Từ trước đến nay chưa từng đau đến vậy. Thế là mối tình đầu của nó đã ra đi khi nó còn chưa kịp nói nó yêu anh!

Cái ngày này 6 tháng về trước...

Nó chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày nó sẽ thích anh đến nỗi ánh mắt nó chỉ có thể nhìn về phía con người ấy. Càng không hiểu tại sao nó lại thích nụ cười ấy, ánh mắt ấy, gương mặt ấy. Trước đây, nó còn không biết anh là ai

- Này! Ra đây chị chỉ mặt đệ anh Thế Anh cho mà xem!

- Đầu nào?

- Kia nhìn thấy không?

- Thấy!

- Thế nào?

- Bình thường!

Thế rồi cái ngày nó gặp anh khi cùng tham gia Đại hội liên đoàn trường! Ngồi cạnh nhau..

- Có phải em hay ra sân bóng rổ chơi phải không?

- Hả! – Nó quay sang nhìn anh. Phải một lúc sau nó mới nhận ra anh.- À! Dạ phải anh ạ! Hi. Anh là đệ tử của anh Thế Anh phải không ạ?

- Ủ! Anh thấy anh Thế Anh hay trên em!

- Ai bảo bà chị xấu số của em lại yêu anh ý! Anh ý suốt ngày chọc em thôi. – Nó xị mặt xuống, nũng nịu.

- À! Hóa ra người yêu anh ý là chị gái em hả? Bây giờ anh mới biết!

- O thế anh ý không bốc phét cho anh hay hả?

- Không? Thảm nào anh thấy em với chị em hay loanh quanh sân bóng rổ. Cứ tưởng em thích chơi bóng rổ chứ! Haha!

- Dạ thích chứ! Nhưng em chỉ thích xem thôi! Em không có khiếu thể thao mà! Hi

- Em không thử sao biết! Em có tham gia CLB Bóng rổ của trường đâu! Anh thấy thỉnh thoảng em vẫn chơi mà!

- Chà! Anh giỏi quan sát nhì! Hihi! Thế nhưng em không chơi được bóng rổ! Chơi bóng phá dáng ngón tay, làm tay to ra và cứng cáp hơn! Hi

- Ủ! Thì sao?

- Thì bởi lí do đó nên thỉnh thoảng em nổi hứng mới chạm vào quả bóng rổ!

- Em tiểu thư gớm!

Đó là cuộc nói chuyện đầu tiên và cũng là cuối cùng của nó với anh. Sau ngày hôm ấy, dù có chạm mặt nhau cũng chỉ xã giao qua loa vài câu. Vậy thôi! Có vẻ anh không thích nó! Nhưng.. kể từ ngày hôm ấy, nụ cười, ánh mắt, giọng nói của anh ngày càng in sâu trong tâm trí nó..Nó ra sân bóng rổ nhiều hơn.. Thể hiện tình cảm của nó dành cho anh rõ ràng qua từng ánh mắt, cử chỉ. Và ánh của anh trong di động của nó.. ngày một nhiều hơn..

Gần một năm sau... nó thấy nick của anh sáng... Nó nhảy vào pm.. Kết thúc cuộc nói chuyện ấy là những giọt nước mắt của nó nghẹn ngào rơi xuống khi mối tình đầu tiên không thể nở hoa...

Mối tình đầu của nó đã kết thúc như nó đã vừa kể đấy.

Nhưng nó không chịu thua! Làm sao có thể bỏ cuộc khi anh không nói anh ghét nó... Trong óc nó không hiểu sao lại nhen lên một kế hoạch mới. Nó muốn tìm hiểu xem có phải anh không thích nó hay cô tình giả vờ... Giống như trong truyện tranh hay phim Hàn Quốc ý... Nó nhận lời yêu bạn cùng lớp nó! Lợi dụng.. Một con nhỏ lớp 8 như nó.. chả hiểu gì về tình cảm.. đã lập ra một cái kế hoạch ngoạn mục như vậy... Giờ nó mới hiểu.. đùa giỡn với tình cảm có ngày nó sẽ phải trả giá...

Nó với người yêu mới của nó.. nắm tay nhau đi qua sân bóng. Nó cố gắng cười thật tươi, và đưa mắt liếc qua phía anh..Không phản ứng! Là sao? Nó tự hỏi lòng mình.. Không lẽ con người ấy thật sự không có tình cảm với mình sao? Nó bàng hoàng, sửng sò. Hơn ai hết nó hiểu nó đang làm gì? Nó biết là không nên nhưng vẫn cố dối lòng nghĩ rằng người ấy chắc chắn sẽ yêu nó? Chẳng lẽ nó đã nghĩ rằng.. chỉ cần cố gắng, sẽ có ngày anh hiểu cho nó sao? Gần 1 năm rồi! Nó sẽ phải cố gắng bao nhiêu nữa đây? Nhưng giờ thì quá muộn rồi! Bây giờ, nó rơi vào cái vũng lầy không lối thoát mất rồi...

Câu chuyện thuộc về mảng kí ức xa xôi chợt hiện về khi anh và nó lướt qua mặt nhau. Nó thấy anh vui vẻ bên cạnh một người con gái khác.. chưa từng là nó. Trong suốt 3 năm qua, có biết bao chuyện xảy ra.. Trái tim của nó đã không còn cách nào chịu đựng được.. Nó trở nên lạnh lẽ và kín đáo tự lúc nào nó cũng không biết nữa. Có lẽ anh cũng hơi sửng sò khi nhìn thấy nó. Chắc anh không ngờ nó với anh lại học cùng trường... Sau ngày hôm nay sẽ còn biết bao chuyện xảy ra kia chứ... Nó tự nhủ trong lòng: “Nếu có thể yêu thì đã yêu rồi. Cố gắng cũng hết sức, chịu đựng cũng đến cực điểm. Dừng lại đi thôi! Từ bỏ đi thôi! Con người ấy... mãi mãi... mãi mãi... không thuộc về mình”. Chỉ trách nó không thể làm được. Chạy ù vào góc cũ quen thuộc dưới hội trường, những giọt nước mắt nó lã chã tuôn trào. Nó đã tự vực mình đứng dậy, phải kiên cường hơn nữa, mạnh mẽ hơn nữa... Nhưng nó không làm được.. Nó khao khát vòng tay ấm áp ấy biết bao.. nó cần đôi mắt quen thuộc ấy lắm. và nó muốn nụ cười ấy thuộc về nó.. Bóng hình nó đã quen thuộc từ lâu.. trong những giấc mơ.. trong những đêm dài.. Chẳng lẽ thương yêu một người không thuộc về mình là có lỗi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kí Ức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy cô bé ấy. Dường như có sự thay đổi gì đó rất lớn ở con người này. Cái con bé ngày xưa vẫn lẻo đẻo theo tôi, lúc nào cũng thích chụp ảnh với tôi, xuất hiện ở mọi nơi tôi đến giờ lại đi lướt qua mặt tôi với cái vẻ lạnh lùng, kiêu kì. Con gái thật khó hiểu... Thế nhưng nó không quá khó hiểu để tôi có thể biết một điều.. có lẽ con bé đó sẽ không còn làm phiền tôi như lúc trước nữa...

Nó lại khóc.. nó biết như thế là yếu đuối lắm. Nó tự nhủ lòng mình như thế.. Phải lau khô nước mắt... trở về thế giới...

- Này! Mày đi đâu thế? – Mèo – con bạn gọi khi nhìn thấy nó đang thờ thẩn một mình gần sân bóng rổ.

- Hà! Có gì đâu! Tao đi rửa tay! – Nó tươi cười chạy đến.

- Tại sao lúc nào mày cũng chỉ thích đi rửa tay một mình tại duy nhất một chỗ như thế chứ?

- Tại sao à? Mày biết để làm gì? Vì mày có phải là tao đâu! – Nó vói khoác tay con bạn thân, nũng nịu, cười cười. Có thể mọi người nghĩ rằng nó lạ lùng. Mới vài phút trước đây còn nức nở, bây giờ thì lại toe toét. Là nó ngốc hay nó lạc quan. Không! Nó hiểu rằng nó không hề ngốc nghếch. Cười.. Là cách để nó chống chọi với biết bao nỗi buồn vây quanh nó – là cách để nó tiếp tục bước đi. Nó cũng thật không hiểu nổi nó. Trên đời này có biết bao người đau khổ hơn nó. Vậy họ chống chọi lại với chúng bằng cách nào nhỉ?

- Này! Tình yêu đừng cười cười như con ngốc vậy chứ! – Gà đứng dậy gọi nó với cái Mèo. Xiu chăm chú nhìn nó. Cô bạn tình ý này có vẻ như đã phát hiện ra bí mật của nó: Mỗi khi nó thật buồn thì nó sẽ lại cười thật tươi! Nó nhìn Xiu và mỉm cười nhẹ nhàng rồi ngồi xuống cái bàn bên cửa sổ quen thuộc của chúng nó trong cangtin trường. Dù Xiu có phát hiện thì có thể làm gì chứ. Cũng đâu thể hiểu được tâm tư của nó. Nó chưa từng nói với ai.

- Ô! Một người ngốc như tình yêu không lẽ cũng có thể phán quyết người khác sao? – Nó ghẹo lại Gà.

- Gì? Hittle! – Gà chau mày, phụng phịu. Con bạn này vẫn luôn thế. Hiền lành, trẻ con và luôn nhìn cuộc sống bằng đôi mắt màu hồng.

- Thôi! Các cô có thể chấm dứt cuộc trò chuyện ở đây rồi đấy! Sắp chuông rồi kia! – Ki và Tũn – Hai cậu bạn cùng lớp tiến lại gần. Tuy không bao giờ tâm sự nhưng Tũn luôn biết cách để động viên nó mỗi khi thấy nó buồn. Và tuy tỏ vẻ không quan tâm nhưng Ki luôn giúp đỡ nó khi nó gặp vướng mắc. Trong lòng nó luôn trân trọng những người bạn này. Nó đã mất một người bạn rồi. Nếu có thể níu kéo, thì nó muốn giữ mãi hai con người thân thiết kia.

Nó cũng đã từng thích Ki. Vào cái ngày mà nó nhận ra tình cảm của mình cũng là lúc Ki đi bên cạnh Chil – người yêu mới của Ki sau Xiu. Tại sao nó lại luôn bị dẫn vật vì những tình cảm quá ư khó hiểu. Trước đây, nó không dám nói nó thích Ki vì chính nó là người giới thiệu cho Ki với Xiu quen nhau. Và dù rồi hai đứa chia tay.. nhưng nó vẫn không thể quên người yêu của bạn mình được. Nó cứ băn khoăn như thế nhưng trong khi đó, Ki lại tìm được người yêu mới cho riêng mình. Haizz! Cũng may, nó chỉ thích Ki thôi... một chút xao động vượt qua ranh giới của tình bạn một chút và thật cảm ơn Ki vì nó biết Ki nhận ra tình cảm của nó.. nhưng lại để nó tự khờ khạo chế tình cảm ấy.. Và giờ chúng nó vẫn là bạn... Thân thiết..

- Này! Hôm nay cô có nhiều tâm sự quá nhỉ! – Xiu bước đến đặt tay mình vào vai nó. Nó giật mình thoát khỏi vòng suy nghĩ quẩn quanh.

- Có chút nhớ những gì đã qua thôi mà! – Nó nói.

- Tôi không biết cô băn khoăn vì điều gì? Nhưng nếu có thể thì thoát ra đi! Giữ mãi trong lòng chỉ tỏ đau khổ thêm mà thôi!

- Chẳng phải Xiu cũng thế sao? Haha! Gặp lại Ki có cảm thấy khó chịu không?

- Không! Hai năm rồi! Dù gì lúc nào chẳng gặp nhau.. Tình cảm cũng không sâu đậm đến nỗi không thể quên nổi...

- Xiu mạnh mẽ đến nỗi khi chia tay với Ki không rơi một giọt nước mắt nào!

- Còn cô yếu đuối đến nỗi thấy người yêu cũ bắt nạt bạn mình... Chạy ra **** bới một trận om sòm rồi trốn đi khóc một mình...

- Chuyện cũ thôi mà! Dù sao cũng có ai nhìn thấy mình khóc đâu.. - Quả thực hai con ngốc luôn che giấu cảm xúc của mình lại là những người phát hiện ra sự khác lạ của đối phương trước tiên.

Băng đi một vài ngày... Nó gặp lại anh!

- Hà! Anh cũng học buổi sáng sao? – Mèo với Gà tíu tít chạy ra phía anh. Hai đứa chúng nó luôn thường trực ở sân bóng rổ cùng nó.

Nó biết anh đang đứng ở phía bên đó. Hơn ai hết trong cái lũ này, nó muốn chạy ra chỗ anh ngay. Nhưng nó biết nếu nó làm như thế... cái khoảng cách “người quen” của nó với anh sẽ càng ngày.. càng ngày càng xa hơn. Và... bên cạnh anh bây giờ đã có một người khác.. Không phải cái chị tóc xoăn mà nó thấy 3 năm trước... Cô gái ấy.. hot girl của trường... xinh đẹp... sành điệu... Chẳng biết có phải như trong truyện tranh Nhật Bản không nữa: bộ đôi nổi tiếng: Chàng – đẹp trai, học giỏi, dân bóng rổ pha chút lạnh lùng, kiêu kì. Nàng – xinh đẹp, sành điệu, nổi tiếng ăn chơi.

Ôi! Nó chẳng muốn biết đâu. Càng quan tâm nhiều, trong lòng nó càng vướng bận nhiều hơn nữa. Sự cân bằng nó cố lấy lại bao lâu nay.. nó không

muốn vì anh mà nỗ lực của nó bị đổ vỡ. Một người yêu cũ học cùng lớp – kẻ phản bội. Một người bạn thân học cùng lớp – người bỏ rơi nó đã quá đủ rồi. Xiu nắm lấy tay nó.. như hiểu được sự cầu cứu của nó...hai đứa đi thẳng.. Vịt và Sóc đang chờ chúng nó... Sau mấy hôm sốt dịch, có lẽ hai con dỏ kia đang bồi bổ sức khỏe ở cangtin..

- Anh này! Hình như con bé đó thích anh hả! Em thấy nó có vẻ ganh tị với em! Hihi! Nó nghĩ mình là ai chứ! – Lil – người con gái đi bên cạnh tôi nói.

- Ít ra cũng khác so với người lúc nào cũng trát cả tảng phấn lên mặt như em! – Không hiểu sao tôi lại đáp trả lại Lil như thế. Trước giờ, tôi chẳng bao giờ quan tâm Lil đang làm cái gì.

- Anh! Anh đang nặng lời với em có phải không? Sao anh nặng lời với em vì con bé đó? – Lil hạnh học

- Em thôi đi! Đủ rồi đấy!

- Anh! Bỏ qua đi! Sao chúng mình lại vì con nhỏ đó mà cãi nhau chứ! Thật không hay tí nào! – Biết tôi bức dọc. Lil nhẹ nhàng xuống nước. Lil không phải là một cô gái tốt. Một hot girl như Lil quen với tôi cũng chỉ làm cho cô ta thêm chút sĩ diện thôi. Nhưng tôi mặc. Từ sau khi chia tay Rem, tôi thấy con gái chẳng có ai là tử tế cả. Tất cả cũng chỉ như Rem và Lil thôi – những con người bắt cả hai tay. Lúc đầu tôi tưởng rằng Rem khác Lil, hiền lành, chân thành. Rem mở mồm ra là yêu tôi, thương tôi. Chia tay nhau cứ tưởng vì không tìm được tiếng nói chung. Hóa ra là vì cô ta quen một anh chàng đại gia, đi Audi. Đây là tiếng nói chung mà cô ta không tìm được trong tình yêu của chúng tôi đây. Lil cũng chẳng khác gì. Nhưng chỉ ít, cô ta cũng không giả dối như Rem.

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

- Có cần đi rửa tay không? – Xiu hỏi bất chợt khiến nó giật bắn mình. Nó nhận ra ý đồ của Xiu trong hai chữ “rửa tay”

- Không! Thời gian cũng đã qua lâu rồi! Nếu cứ mãi trốn chạy thế này thì con người mình sẽ ngày càng mềm yếu hơn thôi!

- Thế ra cô đang học cách để sống mạnh mẽ ư?

- Không phải là “học”, mà là.. gồng mình lên để chống chọi với sự yếu đuối!

- Mà.. tại sao Xiu lại không hề yếu đuối như thế? – Nó bất chợt hỏi.. lần này đến lượt Xiu giật mình...

- Không phải là không hề yếu đuối.. mà là.. không ai nhận ra được sự yếu đuối của mình! Xiu chỉ biết Xiu có đủ bình tĩnh để đối mặt với mọi chuyện..

- Phi thường! – Nó cười ghẹo Xiu rồi nó chạy thẳng vào cangtin. Đối với nó, Xiu là một người khó hiểu. Rất ít khi Xiu để lộ tâm tư của mình.. Xiu luôn rất mực chừng mực, rất mực mạnh mẽ.. Nó không hiểu vì sao Xiu luôn bình tĩnh trước mọi chuyện.. Thế nhưng nó biết, Xiu cũng như nó.. dung cách khóc để tiếp tục cười..cho dù rằng đôi khi thấy mình thật quá giả dối...

- Này! Tại sao tự dưng tớ ghét con nhỏ ấy thế nhỉ! Hôm nay đã so sánh tớ với nó! – Lil nói.

- Này! Tớ không hiểu cậu nói gì cả? – Rem ngồi xoay xoay chai bia rồi nhấc lên tu ực..

- Trước giờ Hoàng chưa bao giờ phàn nàn về những chuyện tớ làm, dù nó có đình đám cỡ nào.. Vậy mà giờ lại dám lên tiếng phàn bác tớ.

- Rốt cuộc cậu nói cái gì thế?

- Hôm nay Hoàng đem tớ ra so sánh với con nhỏ lớp 10, còn nói nó hơn hẳn những người luôn trát cả tảng phấn lên mặt.. Không phải nói tớ sao? Hừ - Lil bức dọc vớ lấy chai bia trên tay Rem tu hết..

- À! Có cái chuyện con con đấy mà cậu cũng phải bức mình.. Sao không trị cho con nhỏ ấy một trận.

- Hừ! Rồi sẽ có ngày! Mà cũng không hiểu nó quen biết gì Hoàng, bạn của nó cứ tíu tít như thể thân thiết với Hoàng lắm ý.

- Đứa nào đấy!

- Chẳng biết! Nghe nói ngày trước nó học dưới Hoàng 1 lớp mà!

- Có phải cái con nhỏ hay ra sân bóng rổ không?

- Hình như thế!

- Hà hà! Cái con bé đấy ngày trước suốt ngày lon ton theo gót Hoàng mà! Nhưng yên tâm, Hoàng không bao giờ thích nó đâu.. Trước kia lúc nào cũng chỉ lo tránh nó còn không kịp, thời giờ đâu mà thích nó. Haha! À! Mà cậu vẫn chưa chán hẳn à!

- Đây! Cậu nói gì thế? Hẳn nào? – Lì nổi quạu

- Thì người yêu cũ của tớ ý! Haha! Hẳn lúc nào cũng lạnh như băng ý! Ít nói! Quen hẳn tớ đến phát ón ra! Giờ nghĩ lại! Nếu ngày trước không phải vì hẳn giàu, nổi tiếng tớ đã chẳng thêm màng. – Rem cười khẩy.

- Cậu thôi đi! Đừng có nói người yêu tớ như thế! Cái loại con gái háms lợi... – Lần này thì Lì tức tối thật. Rem là cái thá gì chứ!

- Đây! Sao lần này cậu lại thích dung đồ thừa của tớ thế! Cậu nghĩ rằng hẳn thật lòng với cậu à! Hẳn là loại chẳng bao giờ có tình người đâu! Nếu chán rồi thì qua đây tớ giới thiệu cho anh đại gia mới.. Trông cậu cũng đâu có đến nỗi nào! – Rem nói bằng cái giọng khinh khỉnh. Lì bực mình ầm mạnh bàn sang một bên đứng dậy bước thẳng không thèm nhìn lại.. Rốt cuộc không hiểu Lì và Rem có phải là bạn thân không nữa

So với Rem thì Lì thực sự thích Hoàng.. Đúng như Lì nói.. Hoàng đẹp trai, học giỏi, nhà giàu, chơi bóng rổ giỏi... mỗi tội quá ư lạnh lùng và thờ ơ với Lì. Lì yêu Hoàng đến nỗi giữ chặt Hoàng trong tay không rời một phút. Lì bỏ hết tất cả những quan hệ láng nhẽng ngày trước.. chỉ vì Hoàng..

Tan học...

Mọi người đã về cả rồi... Lần này nó không chạy vào cái góc nhỏ quen thuộc của nó nữa.. Nó về cùng bạn bè.. Nó thích cái cảm giác ngồi trên xe bus ghé mắt qua khung cửa kính nhìn dòng người qua lại... Hà Nội mùa thu... nó yêu tha thiết cái thành phố này.. nó yêu tha thiết mùa thu của Hà Nội.. cái mùa của sự rơi rụng, sự chia ly.. Mùa thu – mùa của đau thương... Sao cảnh vật cứ lặng lẽ... thờ ơ thế nhỉ?..

Nó lại nghĩ đến anh!.. Bên cạnh một cô gái khác... Trong lòng nó nhen lên cái cảm giác ghen tuông đố kỵ.. Nó muốn người đứng ở bên anh không ai khác mà phải là nó... Nó muốn anh thuộc về nó.. chỉ riêng mình nó.. “Haizz! Dù biết là không nên.. nhưng cái tính tình nhỏ nhen này mãi chẳng thể nào thay đổi được! Đúng là đàn bà!” – Nó tự nhủ trong lòng nó thế và.. nên quên đi..

Và nó đang tiếp tục cái cuộc sống như thế... Hàng ngày.. mặt đối mặt.. Đi học.. nó cố gắng đi muộn hơn để không phải nhìn mặt anh.. Nó ít xuống cangin hơn, thay vào đó là ở trên lớp.. Tan học, nó cố gắng chạy xuống cầu thang nhanh hơn để không phải gặp mặt hai con người cũng từ tầng trên đi xuống... Nó cố gắng làm mọi thứ.. chỉ để tránh mặt.. Nhưng thường thì ý muốn của nó không như thế... Con gái hay làm ngược lại những gì mình muốn.. Nó cố gắng tránh mặt chỉ càng khẳng định rằng... nó không thể quên anh...

- Đây! Đạo này cậu có vẻ lãnh đạm quá nhỉ! – Chuột hỏi. Chuột là cô bạn mới toanh. Khi vừa chuyển trường đến thì đã được cô xếp chỗ cho ngồi cạnh nó. Chuột không biết gì về những chuyện đã xảy ra đối với nó.. Đôi khi nó thấy ở bên cô bạn này rất thoải mái. Ban đầu Chuột thực sự ghét nó... Nó không hiểu. Sau này nó mới biết, tại bởi cách sống của nó hoàn toàn khác với Chuột. Chuột sống vì bản thân mình rất nhiều còn nó thì không vậy (đó là do Chuột nhận xét, nó cũng chẳng biết có đúng không). Chuột nói: “Không thể hiểu nổi tại sao cậu có thể **** nhau với người yêu cũ vì chuyện chẳng liên quan gì đến cậu chứ”. “Nhưng đó là bạn tớ! Bạn của tớ”. Chỉ một câu nói ấy thôi, Chuột và nó đã trở thành bạn bè.

- Lãnh đạm gì chứ! – Nó hỏi ngược lại Chuột.

- Mọi ngày hay tí tòn với bọn kia lắm mà. Chẳng bao giờ thấy mặt mũi ở trên lớp. Sao đạo này bẽ quan tu luyện thế.

- Cũng nhiều lí do lắm.

- Định tránh mặt thằng Ngố hả.

- Hà! Nó á! – Nó tròn xoe mắt. Chuyện của nó thì có liên quan gì đến Ngố.

- Cậu thật quá đáng! Cậu không thấy nó thích cậu lắm hả. Cậu bơ nó, nó buồn thừ người ra kia kìa. Thằng bé nó cũng tốt, hiền lành, ngoan. Cậu cho nó cơ hội thì có chết đâu kia chứ. Tớ muốn có được thằng người yêu như nó mà không được. Số mình toàn gặp phải thằng đầu

- Cậu thích thì tớ nhường cho cậu đấy. Tớ còn bao nhiêu chuyện phải suy nghĩ.

- Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới kìa! – Chuột nói rồi trở tay ra phía cửa lớp. Thằng bé đấy đã cầm một đồng kẹo cho nó rồi. Biết nó thích ăn Chupa Chups dâu sữa, ngày nào thằng bé cũng mua cho nó, nhờ thế mà con Chuột cũng được thơm lây. Haizz!

- Cậu ra lấy đi! Bảo nó tớ cảm ơn nhé!

- Cậu thật quá vô tình! Tại sao người thích cậu thì cậu không thích, cậu toàn đi thích người không thèm quan tâm đến mình thế! – Chuột nói rồi đứng dậy đi ra cửa lớp. Nó bàng hoàng..

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4

Nó cứ suy nghĩ mãi câu nói của Chuột. Vật vờ nhưng nhớ một hình bóng chưa bao giờ thuộc về mình; thay vào đó, tại sao nó không tìm một con đường mới trong tình yêu?. Nó cứ ám ảnh mãi cái suy nghĩ này. Nhưng nó cũng không thể ép mình được. Cũng nhiều lần nó cố gắng để tìm cho mình một người mới đáng để nó quan tâm hơn anh.. Cũng đã thử nhận lời rồi... Nhưng lại chia tay.. Vì nó hiểu: Nếu không có tình cảm với người ta thì đừng bao giờ tạo thêm kỉ niệm. Điều ấy chỉ làm cho đối phương càng cố gắng níu kéo và trông chờ vào tình yêu hơn thôi”. Điều đó thật đúng với nó và anh. Nó biết anh không hề để mắt đến nó.. nhưng nó cố gắng lắm để không bỏ cuộc.. chấp nhận lừa dối người khác để chọc tức anh.. chấp nhận ngày ngày được nhìn anh, cảm nhận cuộc sống của anh... Và hi vọng... Giờ thì đối với nó.. Vị trí của anh trong lòng nó là gì... Không cố gắng.. không thù oán.. không trách móc...không gì cả... Chỉ là.. không thể quên được mà thôi... Chỉ một điều ấy mà nó day dứt mãi đến giờ...

“Nếu tình cờ em với anh gặp mặt.. Nhìn nhau ta biết vui hay buồn.

Nếu một ngày trông thấy em trên đường.. Nhìn em, anh có cười không?

Anh giờ ra sao.. Rất vui hay đang buồn. Có khi nào trong phút giây anh chợt nhớ đến em

Em thì vẫn thế.. Vẫn yêu anh như ngày nào..

Vẫn là người luôn dõi theo anh mà thôi..”

Nó ngân nga bài hát “Quên” của Khắc Việt. Con Chuột đáng chết. Cái ipod cũng đáng chết nốt. Đúng lúc người ta đang ngổn ngang một bầu tâm sự không thể trút cùng ai thì bất kì sự việc nào, hành động nào cũng khiến người ta thêm buồn.

Tan học...

Giáp mặt nhau.. Đến cô chủ nhiệm cũng quá đáng với nó. Bình thường lớp nó được tan sớm hơn lớp anh. Nhưng hôm nay cô lên nói này nói nọ... Thế là lớp nó ra muộn.. Thế là trong lúc nó “ngổn ngang bầu tâm sự” như đã nói ở trên.. nó lại gặp một “vật thể”.. không là “hai vật thể” mới đúng.. điều đó khiến nó càng không thể cầm lòng được. Nó trở lại là con người thật của nó. .. Lạnh lùng bước đi. Không một lời chào hỏi...

Cô bé kia... Sau vài năm không gặp.. Sự thay đổi của con gái thật khiến người khác đáng nể... Nhưng tại sao.. em luôn nhìn tôi bằng đôi mắt buồn rầu và gương mặt có vẻ đau khổ lắm... Tôi cứ băn khoăn mãi...

- Anh! Tối nay anh đưa em đi chơi nhé! – Dường như Lil nhận ra được sự có mặt của cô bé đó. Có lẽ đã nghe ai đó kể về chiến tích theo đuổi tôi ngày trước của em nên mới cố tình nói vậy. Định dẫn mặt nhau đây mà.. Đừng là đàn bà..

- Ủ!

- Tại sao anh cứ lạnh lùng, thờ ơ như vậy chứ!

- Thế em còn muốn thế nào?

- Hừ! Em về trước cùng bạn.. Lát anh qua sớm đón em đấy...

Có vẻ Lil thất vọng hơn bình thường... Thái độ của tôi vẫn chẳng khác gì bình thường.. Nhưng sự hiện diện của em thì làm cái chuyện bình thường ấy trở nên không bình thường chút nào.. Và tôi đã bị Lil dối.. Thường thì Lil luôn là người đi làm hòa mà.. Tối nay thế nào cũng ngọt ngào chờ tôi bỏ qua cho mà xem. Con gái thật dễ đoán...

Đúng là anh vẫn như thế... Vẫn lạnh lùng như trước.. Ít nói như trước.. Và tại sao... nó lại khó chịu đến vậy... Đôi bàn tay nó run run, nó cố nắm chặt lại nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.. Nó bước nhanh về phía hội trường mà không biết có người thấy hiểu kì nên đi theo nó...

Em đang khóc.. Lúc nào cũng có bạn bè ở bên em, lúc nào em cũng tươi cười, vui vẻ. Thật sự em rất vô tư, hồn nhiên..Nhưng..Tại sao lúc này em chỉ có một mình?.. Tại sao lúc này em lại nhỏ bé và mong manh đến vậy?.. Tại sao lại khóc nức lên từng cơn và trông có vẻ đau đớn thế? Tại sao không có đến một người ôm em vào lòng và an ủi em?... Từng câu hỏi tôi đặt ra.. từng chút .. từng chút khiến tôi càng thêm nghi ngờ về cô bé này...Một cô bé mạnh mẽ, vui vẻ, hạnh phúc... hay một con người yếu đuối, mong manh và luôn đau buồn.. Đâu mới là em? Chẳng lẽ em không phải là cô bé vô tư đến vô duyên mà tôi biết từ trước đến giờ.. Phải chăng người con gái đáng thương đang cố kìm nén những giọt nước mắt lăn dài trên má kia mới đúng là em... Có lẽ giữa tôi và em có một khoảng cách rất xa.. mà giờ bản thân tôi muốn từng bước.. từng bước một tiến lại gần bên em để tìm được câu trả lời về em mà tôi muốn biết..

Nó ngủ thiếp đi lúc nào mà không biết... Nó mờ mắt ra.. Nước mắt đã khô tự bao giờ.. Đứng dậy và tiếp tục bước đi... Giờ thì nó phải về nhà và ăn bữa trưa muộn vào cái thời điểm 3 giờ chiều... Nó đi ngang qua sân bóng rổ.. Anh đang đứng ở đấy.. trên tay cầm quả bóng.. Và đây là sân khấu của anh...Nó sống người lại một lúc... lắc lắc đầu rồi cầm mặt đi tiệp..

- Này! Nhím! – Tôi bắt giác gọi em!

- Dạ! – Nó giật mình ngẩng đầu lên!

- Có muốn chơi bóng không? – Anh hỏi nó. Nó lắc lắc đầu, cúi chào anh và ra về...Đừng bao giờ cố gắng tạo thêm kỉ niệm... Chẳng lẽ trái tim chưa đủ

đau hay sao.. chẳng lẽ nước mắt lại cứ phải rơi mãi...

- Chẳng lẽ vẫn là con bé đông dảnh như trước! – Nhìn con bé đi khuất xa, tôi mới lắc đầu tự nói với lòng mình.. Cát quả bóng vào cặp.. Tôi cũng ra về! Thật là đói bụng quá đi...

Nó lại bật Ipod lên.. Lần này lại là “Rhythm of the rain”.. Quả thực trong máy nó.. chỉ toàn những bài hát buồn.. Và cũng chỉ khi nào buồn.. nó mới bật lên nghe..

“Listen to the rhythm of the falling rain

Telling me just what a fool I’ve been

I wish that it would go and let me cry in vain

And let me be alone again

The only boy I care about has gone away

Looking for a brand new start

But little does he know that when he left that day

Along with his he took my heart”

(Tôi lắng nghe giai điệu mưa rơi

Như nói với tôi rằng, này cô thật ngốc

Tôi muốn mưa ngừng rơi, để cho tôi khóc

Và hãy để tôi một mình nhé, mưa ơi

Người tôi yêu duy nhất đã đi xa

Kiểm tìm một khối đầu mới lạ

Nhưng anh đâu biết

Ngày đi xa ấy

Anh đã đánh mất trái tim tôi)

Phải.. Quả thực nó rất muốn quên anh đi... Nó thực sự muốn quên.. Trong thâm tâm.. tình lặng.. cứ chờ đợi như một con ngốc... vẫn cố gắng níu kéo một chút hi vọng...Giống như tòa nhà cao tầng không có móng vậy.. xây càng cao, càng dễ sụp đổ.. Càng hi vọng lắm... thất vọng lại càng nhiều... Và nước mắt.. cứ như muốn rơi mãi vậy....

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kí Úc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ngày 15 tháng 12 năm 2007

- Hơ hơ! Hấtxì!

- Làm sao thế! Lạnh à! – Mèo hỏi nó...

- Ặc ặc! Chẳng lẽ mày không thấy lạnh! Hic! Đúng là con trâu bò!

- Không phải tao trâu bò! Là mày quá yếu thôi! – Mèo đỗ xe trước cửa Ren coffee..

- Làm gì thế mày! – Nó ngo ngác hỏi

- Đi coffee! Mà mà không uống chút sữa nóng thì thể nào cũng ốm thôi! Lần sau chừa cái tội thích ngốn kem với sữa chua đá vào mùa đông đi nhá vào mùa đông đi nhá!

- O! Tao không uống sữa đâu!

- Thì hot chocolate!

Đang mãi hít hà hương chocolate thơm tuyệt, Mèo bắt chợt hỏi nó:

- Đạo này có về mà với anh Hoàng thân thiết nhỉ?

- Hà! – Nó nghe nhắc đến tên anh ngẩng mặt lên, chớp chớp mắt.

- Tao thấy anh ý hay bắt chuyện với mà. – Nghe câu nói đó của Mèo, nó cũng chẳng biết nên vui hay buồn nữa.

- Tao không biết! Mà mà cũng đừng để ý làm gì!

- Nhưng chẳng phải bao năm rồi mà vẫn thích anh ý đấy thôi!

- Tao quên rồi! – Nó bình thản đưa cốc chocolate lên miệng uống.

- Mà định gạt ai! Càng phủ quyết mãnh mẽ thì lại chính là điều khẳng định rõ ràng nhất.. Sự thật vẫn là sự thật.. Luôn phũ phàng như thế! – Mèo nhún vai ra vẻ hiểu biết

- Phũ phàng gì! Ừ có thể tao vẫn thế nhưng liệu như thế thì làm được gì?

- Chẳng lẽ mà với anh ý thân thiết hơn không phải là chuyện đáng mừng sao?

- Không! Tao thấy chẳng thay đổi được gì cả! Thứ nhất, tao chưa bao giờ nghĩ tao với anh ý sẽ tiến xa hơn cái mức “người quen”.. Thứ 2, anh ý đã có người yêu Thứ 3, tao từ bỏ rồi. Tao đã từ bỏ cách đây lâu lắm rồi.

- Mà thật có chấp. Tao nói mà cô quên anh ý đi, quen người khác đi thì mà không chịu. Giờ tao khuyên mà nên cố gắng thêm chút nữa thì mà nói “tao từ bỏ”. Tao thật không thể hiểu rõ cuộc mà đang nghĩ gì nữa.

- Tao biết! Mà lúc nào cũng nghĩ cho tao. Nhưng tao đã từ bỏ rồi, dù rằng không thể quên nhưng tao không muốn hi vọng nữa. – Nó thờ dãi

- Chẳng lẽ mà vẫn ám ảnh chuyện thằng Khánh sao? – Nó ngược đôi mắt lên nhìn con bạn. Phải! Nó bị ám ảnh. Tại sao khi bắt đầu với Khánh nó lại lợi dụng Khánh. Để rồi, đến khi nó quyết định tin tưởng con người này thì hần lại phản bội nó. Hết hụt... Khi ấy, dường như nó sụp đổ hoàn toàn... Cái gọi là niềm tin đã không còn xuất hiện trước mắt nó nữa.. Thất vọng.. Đau khổ.. Sau anh, Khánh là người đầu tiên đi vào trái tim nó và khiến nó có thể nghĩ rằng từ bỏ một ai đó không quá khó khăn. Để rồi, Khánh lừa dối nó – yêu thêm một người con gái khác nhưng vẫn nhất định không chịu từ bỏ nó? Tại vì sao con người luôn gây tổn thương cho người khác, dù là vô tình hay cố ý... Nếu như tình yêu của nó dành cho anh là một báu vật bị lãng quên thì tình yêu nó dành cho Khánh là những nốt nhạc đầy tội lỗi. Nó muốn sửa sai lầm.. vào cái ngày mà nó lợi dụng Khánh vì anh... Nó muốn sửa sai lầm.. vào cái ngày mà nó quyết định tin tưởng Khánh..Nhưng sai lầm vẫn là sai lầm.. Làm sao nó thay đổi được. Khánh đã đâm một nhát dao vào trong trái tim nó.. đau đớn đến tận cùng – một vết thương không bao giờ lành lại... Chẳng lẽ, đó là kết cục nó phải chịu cho việc ngay từ đầu đã lợi dụng Khánh sao???

- Nhưng, chính nó cũng không thể ngờ tới... Luôn ở bên nó.. luôn xuất hiện trong tâm tưởng nó.. luôn vực nó đứng dậy.. không phải là bạn bè nó, không phải là gia đình nó... mà là anh... là hình bóng của anh xuất hiện trong mỗi giấc mơ, trong mỗi đêm dài đầy nước mắt... Và nó hiểu rằng, nó quá yếu đuối.. nó không thể gạt bỏ anh ra khỏi trái tim.. nó dựa dẫm vào một bóng hình không có thật để vượt qua, chống chọi với tất cả... Nó cô độc.. lạc lõng.. Nó luôn cảm thấy thế dù xung quanh nó có biết bao người thương yêu nó, không phải là anh... Và từ lúc nào, nó không còn tin một ai, không dành tình cảm cho bất kì ai khác... ngoài anh..

- Về thôi! – Nó thoát khỏi dòng suy nghĩ, gạt chiếc ghế, đứng dậy.... Nó mở ví của nó ra... bàng hoàng..

- Sao thế! – Mèo hỏi nó.

- Tiền.. trong ví.. mất rồi..! – Nó lắp bắp..

- Hà! – Mèo ngạc nhiên.. hiểu ra. Mèo tính tiền rồi kéo nó ra khỏi quán..

- Mà! Cho tao xuống đi! Tao muốn về một mình!

- Thôi! Để tao đưa mà về! – Mèo lúng túng

- Xin mà đấy! – Trái tim nó đau lắm.. đau lắm..

Mèo đỗ xe gần bến xe bus.

- Mày đừng nói chuyện này cho ai nhé! – Nó nói với Mèo như thế khi bước xuống xe.
 - Sao lại không? Mày mất tiền là chuyện nhỏ! Nhưng lần cuối cùng tao thấy mày rút ví ra là khi đóng tiền liên hoan ở nhà Xúu..! – Mèo bực bội. Đứng.. Lúc đó cả lũ còn đang ngồi bàn bạc vụ liên hoan Noel này như thế nào..
 - Thôi! Bỏ đi!
 - Không! Bỏ là bỏ thế nào!
 - Không bỏ thì làm thế nào? Mày muốn tao phải nạt nộ, truy hỏi, tra xét, theo dõi chúng mày ư! Và người đầu tiên.. là mày.. – Nó gắt lên.. Đây là lần đầu tiên nó to tiếng với bạn bè...
 - Chẳng lẽ mày không tin tao à! – Mèo bàng hoàng. Nó chỉ cúi mặt rồi khẽ lắc đầu.
 - Xin lỗi! Niềm tin trong tao chưa bao giờ tồn tại cả. Mèo thần thờ nhìn nó..
 - Chẳng lẽ.. trong lòng mày.. chỉ có tổn thương và đau khổ thôi sao? Tại sao mày không nghĩ tới dù chỉ một chút tình bạn quý giá này..
 - Mày biết không? Có lẽ tao đã đúng khi không tin bất kì một ai.. Nếu là bạn thì chúng mày.. một trong số chúng mày đã không đối xử với tao như vậy.. Tao không muốn thừa nhận.. nhưng không thể không thừa nhận.. Tao luôn trân trọng tình bạn giữa tao với chúng mày.. Nhưng giờ.. tao có thể làm điều đó không? – Đôi mắt nó rung rung, nhưng nó không muốn khóc.. Nó không bao giờ khóc trước mặt người khác.. Làm sao nó có thể đứng dậy khi ngày mai này.. có thể nó sẽ chẳng còn gì.
 - Mày điên à! Chỉ có một đứa trong cả lũ thôi! Mày đối xử với tất cả như thế có công bằng không?
 - Không công bằng! Tao biết mày bất mãn! Nhưng mày nói đi.. có còn cách nào khác không?
 - Đi! Tao với mày quay lại tra hỏi từng đứa! Phải làm cho rõ chuyện này! – Mèo túm lấy tay nó. Nó gạt phăng ra..
 - Chẳng lẽ mày muốn tao mất nhiều hơn là số tiền đó sao? Kết cục là sẽ chẳng còn ai trong số chúng mày ở bên tao nữa phải không? Tiền không tìm thấy cũng không sao? Nhưng nếu có sự nghi ngờ trong nhóm.. tình bạn sẽ mất đi.. vĩnh viễn..
- Xe bus đã đến.. Nó bước lên xe để mặc người bạn của mình.. Giờ nó chẳng còn muốn nghĩ cho người khác nữa.
- Về đến nhà thì gọi cho tao nhé! – Mèo gọi với. Nó chỉ lặng lẽ gật đầu nhìn người bạn của mình qua ô cửa kính. “Xin lỗi! Tao thực sự xin lỗi mày! Nhưng tao có thể làm gì hơn nữa đây?”

Nó không khóc.. Nó không hề muốn khóc.. nhưng thật đáng ghét.. nước mắt nó tại sao cứ rơi mãi như vậy... Tình bạn giữa chúng nó.. chỉ trẻ hơn tình yêu của nó dành cho anh chút xíu thôi... Tình bạn ấy.. nó thực sự trân trọng.. Nhưng có phải nó đã làm mất rồi không?...Nếu có thể quên.. quên hết tất cả thì tốt biết mấy..

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tôi nhìn thấy em ngồi nơi đó... Mấy ngày hôm nay, em luôn thần thờ một mình.. Bạn bè của em đâu? Mỗi lần tôi thấy em ở đây.. thì em chỉ có một mình.. .. luôn là một mình em... Dường như em đang tránh mặt bạn bè, xa lánh tất cả và giam mình trong cái thế giới riêng của em.. Tôi chỉ biết, những ngày hôm nay, em đã khóc rất nhiều.. Nhiều hơn nước mắt của cả cuộc đời tôi cộng lại.. Có lẽ em đang phải chịu đựng một điều gì đó quá sức của mình.. Đau đớn đến vậy sao.. Bất giác.. Tôi bước đến bên em... Em ngược đôi mắt ngấn lệ ấy lên nhìn tôi và ngạc nhiên quay đi...

- Sao lại ngồi khóc ở nơi này một mình vậy? Bạn bè của em đâu?
- Anh mặc kệ em đi? – Em quay đi chỗ khác mà nói, không nhìn tôi lấy một lần. Tôi thấy em đưa tay lên khẽ lau nước mắt trên khuôn mặt.
- Đứng dậy đi! Anh đưa em về
- Em không cần! – Em gắt lên, đứng phắt dậy định bước đi. Lại bất giác.. tôi nắm lấy cánh tay của em
- Này! Em có biết em ngồi đây bao nhiêu lâu rồi không? Có biết bây giờ là mấy giờ không? – Nó ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn anh. Đúng là nó ngồi đây rất lâu rồi.. nhưng sao anh biết điều này. Chẳng lẽ anh luôn luôn nhìn nó như vậy sao? Không! Anh chẳng ngu ngốc thế đâu. Có lẽ anh nhìn thấy nó

rồi bước đi. Sau đó khi quay trở lại, nó vẫn ngồi đấy nên mới đoán là lâu thôi! Nó gạt tay anh ra..

- Nếu như lần sau.. anh còn thấy em như vậy.. thì em xin anh cứ để mặc em đi. Anh không cần phải quan tâm tới một người mà anh chưa bao giờ để ý đâu.

- Hả! Dù sao cũng là quen biết mà!

- Ủ! Vì là quen biết nên anh coi như không nhìn thấy em ở đây.. thì em cảm ơn anh lắm

- Chẳng lẽ lúc nào em cũng muốn trốn ra đây và khóc một mình à! Em phải khóc đến bao lần mới đủ.

- Em...! – Nó lúng túng nhìn anh... bước lùi...

- Nếu vậy thì có gì liên quan đến anh sao? – Em kiêu hãnh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tôi, lạnh lùng trả lời. Trước đây em luôn tránh ánh mắt của tôi, chưa bao giờ em nhìn thẳng vào tôi. Nhưng lần này em giương đôi mắt như thách thức tôi. Trong ánh mắt ấy, sao chỉ toàn tổn thương và đau khổ như vậy?

Nó bước đi, không quay đầu nhìn lại. Thực sự nó muốn chạy đến ôm chặt lấy con người đang đứng trước mặt nó kia. Nhưng có thay đổi được gì không? Nó không muốn chịu tổn thương thêm nữa. Nó chỉ muốn lặng lẽ như vậy. Mãi mãi như vậy...

Ngày hôm sau,

- Này! Đạo này cậu làm sao thế! Xuống cangtin đi! – Chuột nói.

- Uh!

Cuối giờ học,

- Này! Nhím! – Xíu gọi nó.

- Gì vậy?

- Cô có chuyện gì thế? Sao tránh mặt tất cả mọi người?

- Không có!

- Lại không có? Dù có bất kì điều gì xảy ra thì cô cũng phải nói cho cả lũ biết chứ? Xíu không muốn nhìn thấy cô thân thiết cười nói với người khác đâu

- Người khác..

- Là Chuột! Tại sao bỏ bạn thân để chơi với Chuột.

- Chuột cũng là bạn..

- Chúng ta đã chơi với nhau gần ba năm rồi..

- Ba năm thì sao.. Bạn bè là bạn bè, không phân biệt thời gian. Tình bạn Nhím dành cho các bạn đều như nhau. Nhím không hiểu tại sao Xíu ghét Chuột...nhưng ít nhất, Chuột chưa từng gây ra tổn thương cho Nhím. – Nó nói rồi quay mặt đi xuống cầu thang. Mèo nhìn nó, định gọi nó nhưng rồi lại thôi. Nó bất giác lại bước chân đến cái góc nhỏ quen thuộc phía dưới hội trường. Nó lặng người đi, đứng nhìn chăm chăm vào nơi đó. Nó đã khóc ở đây biết bao nhiêu lần. Nó mong rằng, như thế, nó có thể trở nên mạnh mẽ hơn. Thế nhưng nó đã làm được gì? Không gì cả.. Nó vẫn buồn, vẫn cô đơn, lạc lõng. Không ai hiểu được tâm sự của nó. Không ai biết nó cảm thấy cô đơn như thế nào..Gia đình, bạn bè, tình yêu... Nó có tất cả nhưng lại chẳng có gì.. Đối với một người như nó, sự ra đời của nó được đánh đổi bằng sinh mạng của anh trai nó, sự ra đời của nó – một đứa con gái không phải là mong muốn của cha nó...Nó cảm thấy lạc lõng trong chính gia đình của mình. Dù mọi người đều thương yêu nó, nhưng nó lại cảm thấy mình bắt buộc phải sống chỉ vì đây là sinh mạng được bố thí, được cho đi. Nó không có quyền đòi hỏi hạnh phúc dành cho mình. Định mệnh sinh nó ra trên đời.. phải chăng là để.. chịu đựng. Ngày trước, nó ngây ngô, nó yêu anh dù anh không hề để ý đến nó.. và rồi nó thử quên anh và bắt đầu với một người con trai khác.. bị phản bội..nó hụt hẫng và không còn dám tin vào bất kì thứ gì trên đời nữa..Đến giờ, bạn bè của nó – những con người mà nó trân trọng nhất thì lại lừa dối nó. Nó phải làm thế nào để có thể giữ lại tình bạn này... Nó chẳng có gì.. nó không tranh giành với bất kì ai, nó không còn cố gắng để có được tình yêu của anh nữa, nó không cần hạnh phúc nữa... nó chỉ muốn bình yên.. Nhưng tại sao, ai cũng muốn lừa dối nó... tại sao nó lại phải buồn... Nó mệt mỏi lắm. Nó chỉ muốn được sống mà không phải suy nghĩ gì thôi... Nó cứ nghĩ như vậy mà không hiểu nước mắt mình đã rơi xuống từ lúc nào...Nó ngồi sụp xuống đất, cố gắng.. cố gắng để có thể mạnh mẽ hơn, cố gắng để đứng dậy, cố gắng... cố gắng... Nhưng mà... xung quanh nó.. lạnh lẽo lắm, buồn lắm...

Trong lúc đó, anh bước đến bên nó.. Anh ngồi xuống cùng nó. Bất giác, nó ôm chặt lấy anh.. Nó sợ lắm.. Nó cũng chỉ cần một người có thể hiểu nó, quan tâm nó, yêu thương nó sâu sắc thôi.. Thực ra, ai cũng mong muốn điều hoàn hảo ấy.. Phải chăng nó quá tham lam???

- Em không còn thích anh nữa à! – Anh bất chợt hỏi nó sau khi nó đã khóc hết nước mắt. Nó bàng hoàng...Thật là lạ! Những lời nói của anh hệt như những gì nó hỏi anh cách đây 3 năm 7 tháng. Nó có nên hi vọng chút gì đó từ anh không?

- Anh có nhớ ngày trước em đã hỏi anh cũng chính câu này không? Và anh đã trả lời em như thế nào?

- Anh..! – Tôi ngập ngừng... vì quả thật tôi đã quên mất rồi.

- Khi đó anh đã nói với em: “Anh đã có người yêu rồi!”. Còn bây giờ nếu anh vẫn hỏi em câu đó thì em có thể nói rằng... Tình cảm của em dành cho anh chưa bao giờ thay đổi.. Ngay cả khi em ở bên một người con trai khác, dù có chân thành hay không thì ánh mắt em vẫn nhìn về phía anh, ngay cả khi em tự ám thị mình rằng em không hề yêu anh.. em chỉ yêu cái bóng của anh do em tưởng tượng ra mà thôi.. đó là ảo ảnh chứ không phải là con người thật của anh... thế mà em vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng em vẫn không thể quên anh được.. Em không biết em còn có thể yêu anh cho đến ngày nào, tháng nào, năm nào trong cuộc đời em.. và tình cảm của em dành cho anh.. sau này em có thể hận anh, ghét được nữa không.. Nếu em có thể đơn giản oán hận một người thì em sẽ không đau khổ đến vậy.. Dù thế nào... thì em vẫn yêu anh. Nhưng những điều này.. liệu có nghĩa lý gì không chứ?” – Em quay lại nhìn tôi... đôi mắt buồn rầu, nước mắt chỉ chực tuôn trào..

- Tại sao lại không có nghĩa lý gì chứ? Em nói vậy là sao? Nếu bây giờ anh nói anh yêu em.. thì tất cả đều có thể bắt đầu lại.. và em sẽ không phải đau khổ vì anh nữa..

- Bởi em biết .. Bây giờ anh chú ý đến em là bởi anh không hiểu tại sao em lại thay đổi thái độ đối với anh, bây giờ anh thích em có lẽ là bởi anh thấy em có chút gì đó khác với những người con gái khác.. Em chẳng có gì cả ngoài một trái tim chân thành, nhưng anh sẽ không để dành trái tim ấy của anh cho em... Nếu giờ quen nhau.. anh sẽ phải làm gì đối với người yêu của anh hiện tại.. Em sẽ trở thành người cướp đi những gì vốn thuộc về người khác... Nếu vậy, em có khác gì con người từng cướp mất người yêu trước đây của em đâu... Nếu em cướp anh từ trong tay của chị ấy, trước sau gì rồi cũng sẽ có một ngày ai đó cướp anh từ trong tay của em. Ngày hôm nay anh ở bên em có thể lau khô nước mắt cho em.. nhưng rồi nó sẽ là cái ngày bắt đầu của mọi sự đau khổ về sau.. Bây giờ, em không cầu mong tình yêu.. em chỉ cầu sự thanh thản mà thôi.

- Em đang nói nhằm gì vậy.. Chẳng lẽ em không hề có sự tin tưởng vào tình yêu sao?

- Những điều em nói thật sự khó hiểu vậy sao?

- ... - Anh ngập ngừng không biết nói gì. Có lẽ anh không hiểu cảm giác của nó lúc này.. Nhưng cũng không cần anh hiểu..

- Nếu như biết trước sẽ có một kết thúc.. Vậy thì cần chi sự bắt đầu..! – Em đứng dậy, quay lưng đi. Nhìn theo đôi vai nhỏ run run tôi lại cảm thấy vì sao em có được sự mạnh mẽ để không rơi một giọt nước mắt trước mặt tôi. Đã bao lần tôi đứng từ xa chứng kiến em khóc. Vậy mà em vẫn có thể đứng lên mạnh mẽ như vậy..

Nó quay lưng đi.. Những giọt nước mắt cổ kim nén giờ cứ lẫn dài hòa theo giai điệu buồn bã của những cơn mưa đầu hạ... Trong đầu nó bắt chợt vang lên những câu hát buồn bã

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

“Sheng ming you zhen de bu dao qi pan

Shi yi zhong can ku

Ye shi yi zhong... xing fu

Shi jian neng ba meng xiang zheng fu

Ye nang gou ling shi xian mo hu

Suo yi yue ai de yue shi bu gan tan tu

Rang ni huo zai wo de ji yi zhi zhong liu zhu dang shi de xiao rong

Yuan lai shi shang zui mei de cai hong zhi neng qua zai tian kong”

(Trong cuộc đời người thật sự có những mong chờ không bao giờ có được

Đó là một sự thật quá tàn khốc

Và cũng là một niềm hạnh phúc

Thời gian có thể chinh phục những giấc mơ

Nhưng cũng có thể làm cho tầm nhìn đó trở nên mơ hồ

Cho nên càng yêu sâu đậm càng không dám tham lam

Hãy để cho anh sống mãi trong tâm trí em, giữ mãi nụ cười tươi sáng đó

Em chợt nhận ra cầu vồng đẹp nhất chỉ có thể thấy trên bầu trời)

Mưa.. Ướt sũng, nhưng nó vẫn cố gắng bước đi.. Tự khi nào, nó tập cho mình thói quen chống cự lại với cuộc đời này.. Những điều ban nãy anh nói với nó liệu có phải là thật không? Và khi tình dậy giấc mơ sẽ không tan biến chứ? Nếu có thể, nó đã đắm chìm mãi trong một giấc mộng này... Nó muốn chạy đến bên anh, nó muốn ôm chặt lấy anh, muốn nắm chặt đôi tay anh không buông.. Nó muốn, anh mãi là của nó, là hạnh phúc, là niềm tin, là sự bình an trong tâm hồn nó.. Nhưng nó biết, rồi anh sẽ bỏ nó mà đi như bao người khác, rồi sẽ có ngày anh lại lừa dối nó... Một vết thương chưa bao giờ lành, một tâm hồn chưa bao giờ ấm áp.. Nó sẽ chẳng bao giờ có thể nắm giữ được hạnh phúc trong tay mình đâu..

Nhưng nó muốn.. thực sự muốn thử.. Nó muốn một lần ích kỉ níu kéo tình yêu của mình, nó muốn một lần tàn nhẫn cướp đi người yêu của kẻ khác để đổi lấy cho mình cơ hội, nó muốn một lần thực hiện hy vọng của mình dù phải trả giá.. Nó là kẻ đề tiện như thế đấy!

Tôi đứng nhìn cô gái nhỏ ấy quay bước.. Thật trớ trêu khi nhận ra rằng, trái tim của người con gái ấy thật lạnh lùng, nhưng tận sâu thẳm lại dành cho tôi một tình yêu ấm áp nhất trên thế gian.. Thật khó khăn để có thể nắm lấy con người ấy.. Em! Đường như đã quá xa lạ với tôi.. Nhưng thực sự, tôi thích em chính là em như thế này.. không phải nụ cười giả tạo, không phải con người luôn cố tình ở sát bên tôi, không phải con người thân thiện, hiền lành.. Tôi thích em là một người con gái đầy nước mắt, tôi muốn em thật yếu đuối và tổn thương.. Và tôi muốn chính tôi sẽ là người che chở cho em.. Nếu nói tôi tàn nhẫn.. thì đúng là như vậy? Em nói không sai? Giờ tôi thích thú với con người em.. nhưng tôi không thể đảm bảo mình có thể yêu em mãi mãi.. Đối với tôi, không có gì tuyệt đối. Và tôi biết, hiện tại, tôi không hề yêu em.. Thế nhưng, từng bước.. từng bước một.. tôi đang tiến lại gần em... Thực ra, tôi cũng muốn thử.. tìm một tình yêu.. của riêng tôi.. Không toan tính, không lợi dụng, không cuồng nhiệt, cũng không ồn ào.. Nếu như em là của tôi.. thì vĩnh viễn sẽ thuộc về nhau..

Tình yêu!!! Liệu có thể hàn gắn trái tim.. Liệu có thể đến với chúng ta – những con người luôn mong chờ một điều kì diệu sẽ xảy đến trong cuộc đời nhằm chán và vô vọng của họ???

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

NẾU NHƯ CÒN CÓ MỘT KẾT THÚC KHÁC

- Này! Sao thế - Kì bước tới từ đằng sau, đặt tay lên vai nó khi nó đang ngồi một mình trên cái ghế đá nằm đối diện sân bóng rổ. Nó ngược mắt lên nhìn Kì, Kì ngồi xuống.

- Không! Không sao cả đâu! – Nó trả lời. Kì kéo đầu nó ngả vào vai mình.

- Mày không phải là một người giỏi che giấu tâm trạng. Còn nếu như không muốn ai quan tâm, lo lắng thì đừng để lộ tình cảm ra ngoài. Nếu bỗng dưng mày tách nhóm. Dù nói không có chuyện gì thì cũng chẳng đưa nào tin.

- Mèo nói cho mày rồi sao?

- Dĩ nhiên muốn biết lí do thì vẫn cần phải có nguồn cung cấp.

- Tao đã dặn nó đừng nói mà.

- Nếu mày không muốn mất cái tình bạn này, thì đừng cố chấp như vậy nữa.

- Tao dễ đoán thế sao?

- Ừ! Rất dễ đoán!

- Tại sao mày luôn ở bên tao mỗi lúc tao cần! Tại sao mày lại là người cuối cùng nhìn thấy tao khóc! Tại sao mày luôn không thay đổi dù biết tình cảm của tao vượt quá tình bạn.. mày vẫn thế.. cứ mãi ở bên tao..

- Tao biết mày định cảm ơn tao.. Nhưng không cần đâu! Tao biết mày dễ bị tổn thương.. Thay vì có tình cảm với mày rồi trước sau gì cũng chia tay.. làm bạn vẫn tốt hơn phải không?

- Mày biết đó không phải là tình yêu sao?
- Là một thói quen thì đúng hơn! Mày đã từng mặc định đó là tình yêu! Nhưng mày cũng nhận ra là không phải mà?
- Tình cảm đó... Liệu có phải là tình yêu không?
- Tao không biết! Ngày xưa tao đã nói với mày rồi! Cái món đồ chơi ấy.. liệu có phải là tình yêu không trong lòng mày rõ hơn ai hết? Vậy tại sao còn phải hỏi? – Nó nhớ Ki đã từng nói với nó về tình cảm nó dành cho Hoàng. Ki đã từng bảo nó so sánh tình cảm ấy như niềm vui thích đối với một món đồ chơi đắt tiền.. Liệu khi đủ tiền mua nó rồi.. món đồ chơi ấy có còn thu hút ánh mắt của mình hay không? Tình yêu cũng vậy? Nếu như đứng từ xa nhìn người đó, bản thân cảm thấy tình yêu của mình thật đau khổ? Nếu như rời xa người ấy, cảm thấy trái tim mình thật trống trải? Nếu như gặp lại con người ấy.. liệu rằng sẽ có cảm giác gì? Có phải là tình yêu hay không chỉ có bản thân người đó mới hiểu rõ!
- Trái tim tao vẫn rất đau, vẫn rất trống trải và nhung nhớ.. Tao ghét phải đứng nhìn người ấy từ xa.. tao ghét người con gái đem lại hạnh phúc cho anh không phải là tao, chưa từng là tao.. Tao ghét trái tim mình.. 3 năm.. 7 tháng.. có gì không thể thay đổi.. mà sao tao vẫn bị cái hình bóng đó ám ảnh? Liệu có phải là tình yêu không?
- Mày đã không còn tin tưởng... đó là tình yêu hay không là tình yêu.. có gì thay đổi không? Khi người đó bước đến bên mày.. mày lại bước lùi một bước trở lại con đường cũ, dần dần.. đẩy người ta ra xa mình. Đến một lúc nào đó.. mày có thể sẽ lại đau khổ vì hối hận không?
- Anh Hoàng nói cả cho mày nghe sao? Chẳng lẽ cái gì mày cũng biết?
- Tao đoán ra thôi! Ánh mắt anh ý khi chú ý đến mày.. khác trước.. Cùng trong đội bóng rổ của trường.. chẳng lẽ tao lại không thấy?
- Haizzz! Mày đừng cao thâm khó đoán thế chứ! Nếu mày có thể đoán ra nhiều thứ như vậy? Sao không nói cho tao biết tao phải làm gì? – Nó thở dài.
- Nếu tao khuyên mày sẽ phải làm gì tiếp theo.. mày có nghe không?
- Có thể..

Ki đứng dậy xoa đầu nó..

- Tao sẽ luôn ở bên mày.. dù mày vui hay buồn, dù đau khổ hay hạnh phúc, dù mày tốt bụng hay xấu bụng ư.. Tao chỉ có thể làm như vậy thôi! – Ki kéo nó đứng dậy: Nào! Đi thôi! Chúng nó đang chờ kia!

Nó biết... Thực ra trên đời này, Ki vẫn hiểu nó nhất.. Dù Ki chẳng bao giờ nói ra.. dù Ki luôn luôn bình thản đến lạnh lùng.. Tuy nhiên... Ki vẫn không phải là người khó đoán.. ít nhất là đối với nó.. Ki luôn để cho nó một khe hở để nó bước vào trong trái tim. Ki cũng như nó.. không phải là một người hạnh phúc.. không có một gia đình đúng nghĩa.. Bố mẹ Ki mới li hôn.. Chil - người yêu Ki vì không thể hiểu nổi Ki cũng bỏ Ki.. Theo luật, mẹ Ki được quyền nhận nuôi Ki nhưng Ki nhất quyết không sống chung một mái nhà với những con người xa lạ. Cậu ta ở một mình trong căn nhà tập thể cũ trước đây của bà ngoại. Ki – con người luôn có cái vẻ khó gần và lạnh lùng, thực chất ra trái tim của con người này cũng yếu đuối và dễ bị tổn thương.. như tất cả mọi người.. Chỉ có điều Ki không khóc.. Có lẽ sĩ diện của một thằng con trai không cho phép cậu ta rơi lệ.. Còn nó, nó có gia đình đầy đủ.. Có bố mẹ đầy đủ.. Nhưng có thể làm gì khi chẳng bao giờ nó thấy bố mẹ nó ở bên cạnh nó.. Bố nó đâu có muốn nó ra đời.. Bố nó chỉ mong đó là một thằng con trai để thay thế người anh chết yểu của nó thôi.. Nó là kết quả ngoài ý muốn của bố và mẹ.. Buồn cười.. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có chị gái nó luôn chăm sóc cho nó.. chỉ hơn nó 3 tuổi.. Có người thân, cuộc sống thật đầm ấm biết bao.. Nhưng giờ chị cũng đi du học mất rồi.. Nó chỉ có một mình.. với căn nhà trống.. Nó mệt mỏi, cô đơn.. Và những chuyện không vui thường xảy ra cùng một lúc hay sao ý? – Một tháng sau, nó chia tay Khánh khi biết hẳn ta phản bội mình.. Khánh quen một cô gái ở lớp học thêm.. hay nhắn tin, gọi điện cho nhau.. Lúc đó, xảy ra nhiều chuyện khiến nó buồn... nó chẳng còn hơi sức mà quan tâm đến cuộc sống của người yêu nó nữa.. Thời gian chuyện trò của hai đứa ít hẳn đi.. tin nhắn đến cũng thưa dần.. Rồi nó biết.. Khánh có người khác.. Nó tình cờ đọc được một comment trên blog của Khánh.. Dù rằng đã cố xóa đi hết những comment khác.. nhưng rốt cuộc.. vẫn bỏ sót.. Nó click vào blog của cô gái kia.. Họ đã yêu nhau gần hai tháng rồi.. Nó chia tay.. Cô đơn lại càng cô đơn.. hận thù.. căm ghét.. Nó trở nên quá ư đáng ghét.. nó đúng chất trái tim.. và mặc định.. không có ai trên đời này cần đến sự tồn tại của nó.. Và nó bắt đầu sống trong những giấc mơ.. với hình bóng người con gái quen từ ngày nào nó cũng dõi theo.. nó mơ một giấc mơ hạnh phúc bên gia đình – có bố, có mẹ, có anh trai, chị gái.. và sự có mặt của nó trên đời không phải là thừa thãi.. Ấm áp lắm.. hạnh phúc lắm!.. Nó cảm thấy thật yên bình.. Cậu mong có thể mãi mãi như vậy.. Cho đến ngày, nó gặp lại anh, trong tay một Hot girl của trường – Hoàng và Lil. Nó nhận ra một sự thật rằng, giấc mơ của nó, con người của nó quá ư là giả dối và viễn vông. Nó không có một gia đình thực sự, không có một tình yêu thực sự, và không có một con người thực sự.. Nó.. căm ghét cuộc sống này..

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Mùa Noel.. mùa những cái ôm chặt và những bàn tay ấm áp.. mùa của tình yêu và sự chia sẻ... Nó đã từng nghĩ noel năm nay dù không có gia đình nhưng vẫn sẽ rất vui khi cùng bạn bè đón tiếng chuông nhà thờ ngân từng hồi.. từng hồi một vang xa.. Nhưng..

Noel năm nay... Nó ngồi một mình trên sân thượng lạnh giá.. sau khi thả dây đèn hoa đăng sáng trưng bên hiên, tự tay bày biện bánh ngọt, hoa quả,

rượu vang, nước ngọt..Từng đợt gió lạnh buốt xuyên qua da thịt.. Năm nay, nó muốn đón Noel một mình

Màn hình điện thoại nhấp nháy... Kì calling... Nó không nghe..

Một cuộc gọi nhớ..

Màn hình điện thoại lại nhấp nháy... Vịt calling.. Không trả lời..

Hai cuộc gọi nhớ...

Xìu calling.. No answer..

Ba cuộc gọi nhớ...

Tin nhắn đến - Gà: "Mày đang ở đâu thế! Có nhà không xuống mở cửa đi"

Tắt máy...

Mèo calling.. Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.. Bực mình.. Mèo đập máy ném cốp một cái vào ví..

- Nó ở nhà đấy! – Mèo nói.

- Nhím! Xuống đây mau! – Mèo hét âm ỉ lên..

- Bình tĩnh nào! – Kì nói.. Kì khum hai tay trên miệng rồi nói vọng lên: "Noel vui vẻ nhé!"

- Chúng mình đi đón Noel thôi – Xìu nói

- Không được! Tao muốn chờ Nhím! – Mèo nói

- Nó không muốn đi thì thôi! Tao đổ mầy lỗi nó ra khỏi nhà được đấy! – Gà nói

- Chắc là nó đi chơi với bố mẹ rồi! Thôi đi đi! – Kì giục..

Im lặng.. Nó mở máy lên... Tin nhắn mới của Kì: "Đừng có đứng trên ban công mãi như thế.. Đi ngủ đi!" – Nó tắt máy rồi mỉm cười.. cắt chiếc bánh ngọt trên bàn rồi ăn.. Đón Giáng sinh một mình cũng có cái hay riêng của nó.. chỉ có điều.. cô đơn thật! Nó nhớ đến anh.. nhớ đến những lời nói của anh.. cách cư xử nhẹ nhàng của anh.. Giờ này chắc anh đang cùng Lyl chờ đợi tiếng chuông nhà thờ ngân vang.. Nó chắc rằng, có lẽ nó hơi ảo tưởng về anh.. Nó không nên để hình ảnh của anh choáng ngợp tâm trí, không nên dùng trái tim để quyết định mọi chuyện.. Từ ngày mai, nó sẽ không ra nơi đó nữa.. Nó không muốn anh biết nó khóc, không muốn anh thấy nó yếu đuối, nó sợ hãi cái ôm của anh.. sợ rằng càng ngày nó sẽ càng dựa dẫm vào anh hơn..

Và nó cũng thấy mình thật kì quặc.. sợ hãi sự cô đơn nhưng lại giấu mình trong cô đơn.. muốn yêu thương nhưng lại giấu tình cảm sau tấm màn lạnh lùng.. muốn bùng nổ nhưng luôn tỏ ra lãnh đạm.. Thực ra, nó muốn chạy ngay xuống dưới, muốn bỏ qua tất cả để sống một cuộc sống vui vẻ.. nhưng.. vui vẻ thì nhanh tan biến.. còn đau khổ thì kéo dài mãi mãi.. Nếu quên mình trong hạnh phúc thì lúc tỉnh giấc, sẽ càng cảm thấy đau khổ hơn..

Nó cứ suy nghĩ vẩn vơ rồi ngủ quên trên sân thượng lúc nào không biết!

- Anh! Sắp đến 12 giờ rồi! Noel năm nay náo nhiệt thật – Lyl nắm tay tôi kéo tôi kéo lui..

- Uhm! – Noel.. Năm ngoái còn đón Noel cùng Rem.. Khi ấy trái tim còn có chút cảm xúc với mối tình đầu, và khi chia tay thấy day dứt lắm.. Nhưng rồi cũng thôi.. chẳng có chuyện gì khiến tôi bận tâm lâu.. Tôi sống trong một gia đình hạnh phúc.. Bố mẹ có nghiêm khắc – có dễ dãi, có bận rộn nhưng luôn dành thời gian cho anh em tôi.. Tôi chưa bao giờ thiếu thốn điều gì, chưa bao giờ cảm thấy phải chịu áp lực.. Tôi có mọi thứ quá dễ dàng trong khi bao nhiêu người cố gắng cả đời cũng không được.. Đối với tôi, điều quan trọng nhất chính là.. gia đình của tôi.. Còn mấy cái thứ tình cảm khác có lẽ chỉ là vớ vẩn.. Tôi chưa từng rơi nước mắt vì một người con gái, càng không hiểu được cái cảm giác đau khổ khi mất đi tình yêu.. "Anh không có tình cảm! Tôi đã chán ngấy anh rồi!" – trước khi chia tay, Rem đã nói với tôi câu nói đó.. Là tôi không có tình cảm hay chưa đến lúc có tình cảm.. Tôi không thích con gái, nhưng tôi vẫn luôn để bên cạnh mình một cô gái với danh nghĩa người yêu, và Lyl là cô gái tiếp theo sau Rem.. Lyl luôn cố gắng chiều lòng tôi, dường như sự xuất hiện của tôi khiến cô ta thay đổi.. Một cô nàng ngoan ngoãn, khó tính lại hết lòng yêu tôi, vì tôi.. Thật là buồn cười...

Bỗng chợt, tiếng chuông nhà thờ ngân vang, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi..

Sáng hôm sau

- Ê! Xuống cangtin không? Chúng nó xuống trước cả rồi – Sóc kêu! Sóc là cô bạn ít nói nhất nhóm, luôn có cái vẻ trầm tư và thoát tục.. Cô ta dường như không quan tâm đến bất kì một ai ngoài bản thân mình.. Tuy nhiên, Sóc đã từng nói với nó: đó là cách sống của nó để khiến cho người khác không làm tổn thương nó và nó cũng không làm tổn hại đến một ai..

- Ủ! Chờ tí! – Nó nói.. Nó thấy chóng mặt quá.. Người nó như bốc hỏa lên.. Hôm qua nó đã ngủ quên trên sân thượng.. Lúc sáng sớm tỉnh dậy, lập cập bò xuống giường, đắp chiếc khăn ấm lên mặt, ủ kín người.. Đến bây giờ đầu óc nó vẫn quay cuồng linh tinh hết cả lên.. Tuy nhiên, trời lạnh khiến nó nhận ra câu nói của Kì mấy hôm trước.. "Nếu không muốn ai biết thì đừng nên để lộ tâm trạng của mình". Vì đó là những con người nó vô cùng yêu mến, vậy

nên, nó sẽ cố gắng để duy trì cái tình bạn mong manh dễ vỡ này... Không suy nghĩ nhiều nữa! Nó với Sóc vừa mới bước ra khỏi cửa.. Có lẽ nó không thể cầm cự được nữa, nó khụy xuống.. và nhớ ra.. nó quên mất.. nó không uống thuốc ngay từ đêm qua..

- Ê! – Sóc chạy vội lại phía nó đỡ nó.. Nóng quá..

- Sao thế? – Kì, Hoàng cùng đội bóng rổ từ trên cầu thang bước xuống. Kì chạy vội lại bên nó.

Sao thế nhỉ? Cô gái bất tỉnh trong vòng tay của Kì kia chẳng phải là em sao? Tôi chẳng biết suy nghĩ gì, cũng bước đến bên em.

- Nóng quá! – Tôi bất giác nói – Phải đưa Nhím đi viện thôi.

- Nhím không đi bệnh viện đâu! Anh đưa Nhím về nhà đi! Để em lấy xe! – Tôi gạt đầu và làm theo những lời Kì nói. Tôi và Kì đưa em về nhà em, đặt em lên giường, chườm khăn ẩm. Kì chuẩn bị thuốc sẵn chờ em tỉnh lại. Đường như cậu ta thuộc lòng từng ngõ ngách trong căn nhà em.

- Con nhỏ ngốc này! Sốt cao thế mà còn cố đi học! – Kì bất chợt nói

- Sao bỗng dưng lại sốt thế này?

- Cảm lạnh thôi! – Kì nhún vai: Trên đồi thỉnh thoảng có những con người hay ngủ quên trên sân thượng vào mùa đông. Kì với tay lấy khăn, nhúng nước rồi đắp lại vào trán cho Nhím.

- À! Em gọi cho bố mẹ Nhím đi! Mà nên đưa Nhím đi viện, nếu truyền nước thì sẽ nhanh khỏi hơn đây.

- Nhím không đi viện đâu! Nó kể là nó bị ám ảnh bởi bệnh viện. Em cũng không hỏi thêm! Còn về bố mẹ Nhím thì không cần gọi đâu. Có gọi họ cũng không về, cùng lắm chỉ mời bác sĩ đến chữa thôi.

- Sao lại như thế được! Nhím sốt cao thế này cơ mà!

- Nếu như anh sống trong hoàn cảnh của con nhỏ này, anh sẽ hiểu lí do tại sao ngay thôi! – Kì nói đầy ảm đạm, càng nói tôi lại càng thấy khó hiểu.. Bất chợt, cậu ta nói tiếp

- Em không biết tình cảm bây giờ của anh với Nhím thế nào. Nhưng đừng bao giờ đánh động trái tim nó nếu không thực sự yêu nó.. Nó là một con nhỏ đa cảm. Nó thực sự, thực sự rất cô đơn.. Nhím không có một gia đình đúng nghĩa. Bố mẹ nó thì bận đi làm suốt, có khi 2 3 tuần mới về nhà một lần, lại còn về rất muộn nữa. Ngày trước, nó kiên nhẫn chờ bố mẹ đi làm về, nhưng chờ mãi, càng chờ thì lại càng chẳng thấy một bóng người. May mà nó còn có một người chị hết lòng thương nó. Đối với nó, gia đình của nó không phải là bố mẹ nó mà là Nass. Bây giờ chị Nass đi rồi, nó mất đi chỗ dựa vững chắc, thân thiết nhất. Cùng lúc đó, nó gặp cũng nhiều biến cố khác về tình cảm.. Nó chẳng cười nhiều như trước, em bỗng nhận ra nó thu mình lại, đóng chặt trái tim và không chia sẻ bất kì một điều gì nữa, không cảm nhận về cuộc sống này nữa.. Anh nhìn căn nhà này đi. Nhím đã sống cô đơn như vậy gần 3 năm rồi đó..

- Tại sao cô bé lại có thể chịu đựng được điều này cơ chứ? – Tôi bất giác hỏi

- Em không biết! Nhưng có một lần Nhím nói với em.. cuộc sống của cô ấy, sinh mạng của cô ấy là được ban phát, bố thí cho mới có được.. Nó lấy tư cách gì mà vứt bỏ nó... nó lấy tư cách gì mà đòi hỏi hạnh phúc.. Em không thể hiểu hết được ý nghĩa của những câu nói ấy.. nhưng em thấy tận sâu trong ánh mắt của Nhím.. một sự tổn thương vô hạn..

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kí Ưc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Im lặng...

- Anh! – Kì bất chợt quay sang tôi rồi nói: Em nói những điều này với anh không phải là cần sự thương hại của anh đối với Nhím. Tất cả những chuyện này, không một ai biết ngoài em.. Và hôm nay em nói những điều này cho anh.. anh có biết lí do tại sao không? – Tôi im lặng quay sang Kì, chăm chú. Kì nói tiếp

- Có lẽ anh cũng không hiểu hết tình cảm của Nhím dành cho anh. Nó đã yêu anh gần 4 năm rồi. Nó đã vì anh mà cố gắng bao nhiêu lần, cũng đành từ bỏ bao nhiêu lần; vì anh mà những giọt nước mắt của nó rơi còn nhiều gấp mấy lần nụ cười. Em biết anh chưa từng dành một tình cảm đặc biệt gì cho nó.. Và anh càng không phải là một thằng con trai quá tốt, quá hoàn hảo.. Nhưng có một điều mà em cần phải cảnh cáo với anh.. Nhím từ khi sinh ra đã chịu quá đủ đau khổ và bất hạnh rồi.. Nếu anh không thực sự quan tâm thì đừng đối xử tốt với nó.. đừng cho nó nhìn thấy hy vọng rồi kéo nó xuống đáy sâu của vực thẳm.. Em chỉ cần anh đối xử thành thật với nó là đủ.

- Này! Em yêu Nhím hả?

- Không? Thế anh có biết nó cũng đã từng dao động vì em không?

- Không? Nhưng tại sao em lại quan tâm quá mức đến một người con gái vậy?

- Với tư cách là một người bạn của Nhím. Và có lẽ.. đồng cảm chăng? – Ki vừa nói vừa đứng dậy: Em có bài kiểm tra vào tiết cuối. Bà giúp việc sẽ đến đây nấu bữa tối cho Nhím. Nhưng không có cơm trưa đâu. Nhờ anh chăm sóc Nhím tới lúc em mang cơm trưa về đây cho anh.

Tôi im lặng, lấy khăn ngâm vào nước ấm rồi đắp lên trái cho Nhím. Ki bước ra ngoài.. đóng cửa phòng..

Nghe Ki nói vậy, tôi cũng thấy hơi bàng hoàng.. Tôi tưởng những chuyện như vậy chỉ có ở trong phim thôi chứ.. Những nhìn em nằm bất động, mê man trên giường thế kia.. tôi lại cảm thấy mình có lỗi sao ý.. Tôi không cảm nhận được nỗi đau mà em phải chịu đựng.. tôi không hiểu hết những suy nghĩ, hành động cũng như lời nói của em. Tôi đã từng hỏi em em không thể tin tưởng vào tình yêu hay sao? - Bây giờ thì tôi hiểu tại sao em nói với tôi rằng: “Nếu biết trước sẽ chia tay.. vậy cần chi sự bắt đầu”. Em còn hiểu thấu con người tôi hơn tôi nữa. Tôi không tin vào tình yêu là bởi vì do tôi cảm thấy không cần đến thứ tình cảm ấy. Còn em, em cần tình cảm, cần được yêu thương.. nhưng lại cố gắng chối bỏ, cố gắng để phủ nhận. Em quá yếu đuối sau cái vẻ mạnh mẽ, lạnh lùng của em.

Nhưng tại sao Ki lại biết hết mọi chuyện về em. Còn tôi.. tôi lại không biết gì! Ki hiểu hết tâm trạng của em.. hiểu trái tim của em. Tôi lại chưa từng thử bước lại gần em. ngược lại còn làm tổn thương em... Bỗng dưng, tôi muốn chăm sóc, bảo vệ em. Tôi muốn thay Ki ở bên em..hiểu em.. yêu em! Phải chăng.. tôi đang vì em mà thay đổi?

- Ừm! – Nó nhúc nhích, đầu đau buốt.. từ từ mở mắt.. nó thấy anh đang ở bên nó.

- Em tỉnh rồi à! Đỡ mệt chưa? Còn đau chỗ nào không? – Anh nhẹ nhàng hỏi nó.

- Sao em lại ở đây? Mà sao anh cũng có mặt ở đây?

- Em ngất! Anh với Ki đưa em về! Đừng nói nữa! Nào uống thuốc đi! Em muốn ăn gì không? Để anh nấu cho

- Anh có biết nấu không? – Nó nhìn anh với ánh mắt dò hỏi.

- À! Thực ra thì.. hình như là không? – Anh lúng túng.

- Thôi! Em sợ cái hình như của anh lắm! Ăn vào sợ không bảo đảm đến tính mạng!

- Thế em thích ăn no mà chết hay đói chết nào?

- Thực ra thì ăn thức ăn dở để ỏi chết hay đói chết thì cũng có khác gì nhau đâu!

- Đây..!

- Hi! Em đùa đấy! Dưới nhà em có mì tôm đấy! Anh có biết nấu không? Anh có đói thì nấu ăn cùng với em luôn! Anh cứ đi thẳng xuống cầu thang, nhìn về bên trái là thấy...

- Ừ!

Tôi nhìn thấy em cười, nụ cười yếu ớt nhưng bình thản đến lạ lùng..

- Mì đây rồi! Em ăn đi! Em dậy được không hay để anh bón!

- Thôi em không dám! Tồn thọ chết! Hi. Anh để ra bàn đi!

- Đây! Từ từ!

Nó và anh đang ăn ngon lành! Nó thấy vui lắm, bình yên lắm.. Nó muốn mỉm cười ngay cả khi những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ rơi... Nhưng sợ rằng tất cả điều này cũng chỉ là một giấc mơ..

- Đây!

- Dạ! – Nó giật mình.. thoát khỏi dòng suy nghĩ

- Em có sao không thế? Đau ở đâu! Hôm nay anh định đưa em đi viện nhưng Ki bảo em sợ bệnh viện..

- Vâng! – Em cúi đầu nói với tôi.

- Sao lại thế?

- Ngày trước.. Em nghe bố mẹ, chị gái của em nói.. anh trai em.. qua đời tại bệnh viện.. Từ đó.. em rất sợ đến nơi đó..

- Anh trai! Em có anh trai sao?

- Vâng! Nhưng anh mất lâu rồi! Trước khi em sinh ra.. – Nó lại muốn khóc rồi. Nó nhớ đến anh nó.. Anh nó bị bệnh Hemophilia - một bệnh rất hiếm gặp.. Tuy nhiên, lúc đó cả nhà không ai biết cả.. Bố rất thích con trai.. bố mẹ đặt rất nhiều kì vọng vào anh.. Nhưng năm lên 5.. anh trốn ra ngoài chơi một mình .. khi đang chơi ở sân chơi, anh mãi đuổi theo nhặt quả bóng và bị xe máy quệt.. Vết thương tuy không phải là nguy hiểm lắm so với người thường.. nhưng đối với anh.. đó là một tai nạn chí mạng.. anh ra đi rất nhanh.. Và một năm sau ngày anh mất, nó lại ra đời.. Không phải là một đứa con trai mà lại là con gái.. Một sự sống được đánh đổi bằng cái chết.. một sinh mạng được đánh đổi bằng một sinh mạng khác.. Một sự ra đời không mong muốn.. Và từ khi nó đủ lớn để hiểu về cái chết của anh nó.. nó không còn bước chân vào bệnh viện nữa.. Nó sợ anh nó..

- À! À! Nhà em sạch nhĩ?... – Tôi bỗng nói một câu vô cùng ngốc nghếch để đánh thức sự suy tư của em.

- Hà ?

- Sạch bằng nhà anh đấy !

- Anh đang khen nhà em hay tự đề cao nhà của anh đấy ! Haha ! – Em bật cười trước câu nói vô nghĩa của tôi..

- Nhưng dù sao cũng đâu phải là em tự dọn..

- Chắc nhà anh thì anh tự dọn đấy !

- Không ! Anh không biết dọn nhà !

- Em thấy cái gì anh cũng không biết...Ít ra thì em cũng thường xuyên dọn nhà ! Nhà này là em sắp xếp hết ! Bà giúp việc chỉ quét phòng và lau phòng thôi ! Em không cho động đến đồ đạc trong nhà...

- Anh biết nhiều thứ lắm đấy.. Em không tưởng tượng được đâu.. Mà chắc bà giúp việc ghét em lắm..

- Nghĩ lại thì có vẻ như anh nói đúng.. Có lẽ em nên đuổi bà ta đi thôi..

- Này ! Ăn trưa rồi hả ? – Ki bước vào phòng và nói !

- Chú mày làm gì mà xuất hiện như ma vậy ? Hết hồn ! – Tôi nói

- Anh định làm gì mờ ám sao mà phải giật mình !

- Ngồi đi Ki ! Mua gì thế.. – Em nói xen vào.

- Mua thuốc ! Mua ít hoa quả ! Còn cả cháo với cơm nữa ! Mày ăn no chưa ?

- Mua lắm thế ! Tao vừa ăn mì tôm xong này !

- Sao anh không ra ngoài mua cháo cho Nhím ! Nó đang ốm sao ăn được mì tôm ! – Ki xù lông. :D

- Anh thấy em cầm chìa khóa đi mà !

- Đây là chìa khóa của em ! Chìa khóa của Nhím em vẫn để ở nhà mà !

- Thì làm sao mà anh biết cái nhà này có đến hai cái chìa khóa..

- Không phải hai đâu.. có 3 4 cái lận.. Anh phải chú ý quan sát chứ..

- Anh có học khối xã hội như em đâu mà quan sát.. Anh không có khuynh hướng trở thành thám tử đâu..

- Khối xã hội là khối của con nhỏ kia kia.. – Ki trở Nhím.. Còn em thì không ?

- Thôi ! Stop ! Bệnh nhân cần yên tĩnh ! Cãi nhau đau đầu quá à ! – Nhím nói.

- Để anh đỡ em !

- Thôi ! Em không yếu đuối thế đâu ! Vừa nãy uống thuốc hạ sốt nên giờ cũng đỡ rồi ! Anh giúp em dọn đồ đạc này nhé ! Còn Ki ! Mày ăn chưa ! Nếu chưa ăn thì ăn mau đi ! Còn cháo để xuống tủ cho tao, tối tao nấu ! Hoa quả thì rửa đi rồi gọt ra cho mọi người cùng ăn ! Với lại ! Bác sĩ Ki cho tao uống thuốc gì nào ?

- Mày ốm có tí mà ra giọng hành người khác !

- Này ! Thế để tao làm nhé ! Tao biết mày không nhẫn tâm để tao làm việc vất vả trong tình trạng thế này đâu !

- Tao nhấn tâm mà ! Đây này ! Thuốc đây ! – Ki nói rồi chìa thuốc ra trước mặt Nhím. Tòí rót nước cho Nhím rồi giục Ki xuống nhà...

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Nó thấy dễ chịu quá ! Cầu sao cho cái hạnh phúc mong manh này có thể ở bên nó mãi.. Nó mệt.. Thuốc làm nó buồn ngủ.. Rồi nó ngủ lúc nào không biết !

- Nhím đỡ rồi ! Em không cần phải lo lắng quá đâu ! Em về đi ! Để anh ở lại cho ! Tối sang.

- Em nghĩ người nên về là anh ! Lyl tìm anh loạn trường, chị ta gọi cho anh đến vài chục cuộc điện thoại rồi cũng nên.. Vừa này cũng biết anh đưa Nhím về rồi ! Anh cũng nên đi giải thích với Lyl ! Và lại, người có gia đình như anh thì nên về đi !

- Có gia đình ! – Tôi thắc mắc hỏi.

- Em ở một mình ! Không ai lo lắng cho sự không có mặt của em đâu ! Nhưng còn anh ! Nếu không về thì sẽ rất nhiều người lo lắng đấy..

- Tại sao em..

- Anh đừng hỏi làm gì nữa !..

- Không có gia đình ! Đó là lí do em luôn hiểu rõ Nhím hơn ai hết phải không ?

- Ít ra em cũng từng có gia đình.. Còn Nhím thì chưa bao giờ là gia đình !.. Anh về đi

- Đây ! Ki ! Có lẽ lần này anh nên nghiêm túc.. Gần 4 năm rồi anh chưa từng ngoảnh đầu lại nhìn cô bé ấy.. Gần 4 năm rồi anh chưa từng thử hiểu trái tim của Nhím.. Gần 4 năm rồi.. Nhím đã thay đổi nhiều.. Và giờ.. anh muốn thử..

- Anh không cần phải hỏi ý kiến của em đâu ! Nhưng em đảm bảo.. nếu là ngày trước, Nhím sẽ không ngần ngại bước đến bên anh ! Nhưng giờ thì.. nó sẽ lựa chọn rời xa anh..

- Anh sẽ không cho Nhím lựa chọn đâu !

- Tùy anh thôi ! Nhím tuy đáng thương.. nhưng nó rất mạnh mẽ.. Dù cho nó có yêu anh đến chết nó cũng không ở bên anh đâu.. Tuy nhiên.. em mong anh có thể thay đổi nó..

- Phải thử mới biết.. Đúng không ? – Tôi vỗ vỗ vai Ki cười. Anh để Nhím lại cho em nhé ! Chắc anh cũng phải về thôi ! Hôm nay anh có buổi học..

- Bye anh ! Không tiễn !

Chỉ còn một mình Ki ở lại với nó.. Đối với nó, Ki là một người bạn rất đặc biệt.. Nếu như bảo nó bỏ người yêu vì Ki, chắc nó cũng dám làm.. Bởi nó biết, Ki sẽ không bao giờ phản bội nó.. Dù không bao giờ nói ra.. nhưng trong lòng nó, niềm tin dành cho Ki là tuyệt đối.. Ngược lại, Ki đối với nó cũng vậy, Ki sẵn sàng từ bỏ cả Xíu lẫn Chil để ở bên nó khi nó cần, Ki luôn mở một khe cửa hẹp trong trái tim để cho nó bước vào.. Tình cảm của hai đứa chúng nó.. chỉ là tình bạn.. không hơn không kém.. nhưng tình bạn này.. không phải thời gian qua là có thể tạo nên.. càng không phải ai cũng có được... Ki bước nhẹ đến bên nó trong khi nó đang ngủ say.. Ki đặt nhẹ tay lên trán nó, pha sẵn thuốc hạ sốt để trên bàn cùng với đĩa hoa quả. Ki lạnh lùng với nhiều đứa con gái.. nhưng luôn nhẹ nhàng với nó.. Thật khó lòng mà nói thằng con trai của một công ti tư nhân nổi tiếng lại bỏ ra ngoài sống một mình trong căn nhà tập thể nhỏ bé, tồi tàn.. Và bạn có thể tưởng tượng được một thằng con nhà giàu như Ki lại có thể nấu nướng, dọn dẹp, luôn biết cách lắng nghe, chăm sóc cho nó hay không ?.. Thế nhưng Ki là người như vậy đấy.. Ki nổi bật, Ki hoàn hảo.. và là Ki của nó.. Luôn ủng hộ nó, luôn yêu thương nó, bảo vệ nó.. Thật an tâm khi ở bên Ki !..

Ki nhẹ nhàng đẩy cửa ra rồi đóng lại, sang căn phòng dành cho khách mà được mặc định luôn là của Ki.. Ki ngủ ngon lành..

Nó tỉnh dậy vào lúc 7 giờ tối.. Nó ngủ quá lâu rồi thì phải.. Hình như nó lại sốt lại.. Nó với tay uống cốc thuốc của Ki mà không cần cặp nhiệt độ.. Nó ăn đĩa hoa quả mà Ki để trên bàn rồi bước ra khỏi phòng.. Nó nhìn thấy Ki đang ngủ.. say sưa. Cả ngày hôm nay, Ki bận rộn vì nó quá rồi. Nó xuống bếp, nhìn qua cái bàn bày sẵn thức ăn mà bà giúp việc đã nấu.. Nhà cửa vẫn như thế. Mọi thứ vẫn như thế... Nhưng sao nó thấy là lạ sao ý.. Nó có cảm giác như sắp sửa bắt đầu một cái gì đó mới mẻ...

Reeng ! Reeng !..

- Vào đi ! – Nó nói

- Mây sao rồi ! Đờ sốt chưa ! Sao không ở trên nhà nằm nghỉ mà lại xuống đây làm gì ? Mây ở nhà có một mình thôi à ! – Mèo tuôn ra một tràng giang đại hải khi cánh cổng nhà nó vừa mới mở ra.

- Bình tĩnh nào ! Mây định sát hại nó chắc ! – Xiu nói..

- Sốc lo cho tình yêu lắmdậy ! Lúc tình yêu bị ngắt ! Sốc hoảng lắm ! May mà có Ki với anh Hoàng lo cho Nhím! – Gà tiếp lời.

- Xin lỗi ! Tại hôm qua tao cảm lạnh ! Quên mất không uống thuốc ! – Nó thanh minh

- Lần sau đừng có bất cẩn như thế ! – Sóc nói

- Thế mây ở nhà một mình à ! – Vịt hỏi thăm

- Không ! Có Ki nữa chứ ! Nó đang ngủ !

- Bạn ôm mà lăn ra ngủ sao ? – Vịt trả treo.

- Nó trông tao suốt ! Chạy đôn chạy đáo ! Mới ngủ một chút thôi ! Tao đang định chuẩn bị bữa tối cho nó ! Chúng mày ăn chưa ?

- Bọn tao cũng chạy đôn chạy đáo đấy ! Nào là đi học chính, còn học thêm. Vừa tan học là qua đây liền. Mua cho mày bao nhiêu thứ này – Mèo nói

- Đã ai ăn uống gì đâu ! Thế nên hôm nay mở tiệc đi nào ! Hehe ! – Vịt phát động.

Cả lũ ừa vào bếp.. đưa nấu.. đưa dọn bàn.. Chỉ mình nó lên gọi Ki.

- Ki ! Cả nhóm đến rồi ! Dậy đi nào ! – Nó lay Ki dậy... Bất chợt Ki kéo nó vào lòng và ôm nó.

- Tao ghét mày có một hình bóng khác trong lòng không phải tao ?

- Mây sao thế, Ki !

- Tao ghét mày có người yêu. Tao lại không thể bắt mày từ bỏ tình yêu gần 4 năm qua của mày được ! Mày sẽ đau khổ lắm.. rất đau.. Nhưng mày không biết, tao còn khó chịu hơn mày gấp vạn lần..

- Mây sao thế, Ki ! – Nó hỏi lại Ki một lần nữa rồi nhòm dậy..

- Tao.. tao xin lỗi ! – Ki bước xuống giường, lắp bắp : Không có gì đâu ! – Nó thấy trong ánh mắt Ki có gì đó uất hận.. Nó vòng tay ôm lấy Ki.

- Nếu mày muốn tao từ bỏ, tao sẽ bỏ.. kể cả tình yêu gần 4 năm qua của tao.. Đó chỉ là tình yêu đơn phương, nó vốn không có nghĩa lí gì cả.. Tao đã muốn kết thúc từ lâu rồi..

- Không ! Mày chưa từng từ bỏ.. Mày vẫn hy vọng Hoàng là của mày.. Giờ thì, mày chiếm được trái tim anh ta rồi đấy..

- Tao không hy vọng ! Từ trước tới này chưa từng hy vọng ! Tao càng không muốn Hoàng yêu tao ! Mây là người bạn quan trọng nhất đối với tao. Chỉ cần mày không thích, tao sẽ không làm ! – Nó nổi nóng

- Nếu bây giờ tao nói.. Mây với tao.. trở thành người yêu.. thì mày có đồng ý không ?

- Hà ! – Nó ngạc nhiên : Riêng chuyện này thì... không. Trước đây, mày từ chối tao vì lí do gì thì bây giờ.. vẫn sẽ là lí do ấy.. tao không muốn mất mày như mất những người bạn khác.. Mây hiểu không ?

- Xin lỗi ! Tao cảm thấy rất khó chịu – Ki siết chặt nó..

- Tao không bao giờ rời xa mày ! Không bao giờ bỏ rơi mày đâu ! Đừng lo lắng, cũng đừng sợ hãi !

- Xuống đi thôi ! Chúng nó đang chờ ! – Ki buông lỏng tay ra và khoác vai nó.

Chúng nó không hề biết rằng, có người đã đứng ngoài nghe mọi chuyện... là Xiu.. Trước đây, Xiu đã từng là người yêu của Ki, nhưng Xiu chưa từng hiểu Ki. Và Ki cũng chưa từng mở rộng tâm lòng đối với Xiu. Nhưng Xiu hiểu rõ rằng, Ki có thể từ bỏ tất cả vì Nhím.. điều mà Ki không thể làm cho Xiu.. Và giờ.. Nhím cũng có thể hy sinh tất cả vì Ki.. Tình bạn này.. thật đáng sợ !!!

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Kết thúc một ngày dài.. tôi ngồi suy nghĩ mung lung về những chuyện xảy ra ngày hôm nay.. Một thằng vô tâm như tôi lại không thể ngừng suy nghĩ về em.. Em kì lạ, khác hẳn những đứa con gái mà tôi biết. Khi thì em tiến lại quá gần tôi, làm tôi khó chịu và chạy xa em quá mức cần thiết. Khi thì em thật lạnh lùng, khiến tôi tưởng rằng chẳng ai có thể chạm vào trái tim em. Có lúc thì em quá đối thân thiện, hiền hòa khiến từng bước chân tôi cứ muốn tiến lại gần bên em. Tôi đang nghĩ đến một viễn cảnh về ngày mai: Nếu như em chính là cô gái có thể thay đổi được con người tôi.. Nếu như em là người sẽ thêm vào những nốt thăng, giáng trong trái tim không một đau khổ của tôi.. Nếu như em là con người khiến tôi sẵn sàng trao ra thứ tình cảm mới mẻ mà tôi gọi là tình yêu.. Nếu như tôi tiến lại gần em hơn.. Điều gì sẽ xảy ra ???

Kết thúc buổi tiệc đêm, lũ bạn thân đều về hết..nó tìm về căn phòng trống vắng, lạnh lẽo của mình.. Cái cảm giác về một điều gì đó sắp xảy ra khiến nó không ngừng suy nghĩ.. Nó nghĩ đến anh – hình bóng khiến nó day dứt mỗi đêm, rồi không biết bao nhiêu là nước mắt ; cũng là hình bóng vực nó dậy sau khi nó khuyu ngã hoàn toàn. Đối với anh, nó chưa từng mơ tưởng, chưa từng hy vọng.. nhưng.. chưa bao giờ ngừng yêu.. Nó đã phải cố gắng bao nhiêu để rời xa anh, nó đã phải từ bỏ không biết bao nhiêu lần vì anh.. Anh, không thể hiểu những gì nó phải chịu đựng nhưng lại muốn che chở cho nó. Anh, chưa từng ngoảnh đầu lại nhìn nó đột nhiên lại muốn ôm chặt lấy nó.. Anh làm nó khó xử !

Còn Ki, Ki luôn ở bên nó, quan tâm đến nó, vì nó mà làm mọi điều. Dù Ki không thể vực nó đứng dậy sau những nỗi đau, nhưng Ki sẵn sàng cùng nó rơi xuống vực thẳm. Dù Ki không phải là nó yêu nhất trên đời, nhưng Ki lại là người quan trọng nhất đối với nó. Tình bạn này, đã quá muộn màng để trở thành tình yêu. Khi giữa nó với Ki, nếu không còn ẩn số thì gọi gì là tình yêu nữa? Đối với nó, Ki thực sự quá vĩ đại, quá hoàn hảo.. Nhưng cũng chính vì thế mà nó sợ.. nó sợ một ngày người quan trọng nhất trên đời này sẽ rời bỏ nó.. Nó sợ tình bạn này sẽ kết thúc..

Ngày hôm nay Ki ép nó lựa chọn.. Ngày hôm nay Ki quyết tâm giữ chặt tay nó. Không ai biết rằng, giữa nó, Ki và Hoàng.. sẽ có một định mệnh nghiệt ngã nhất cuộc đời..

Đầu óc nó điên đảo, con số khiến nó không còn đủ bình tĩnh để suy nghĩ đến bất kì điều gì nữa. Nó hòa tan viên thuốc hạ sốt, vội vàng uống cạn.. Dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau

Reeng.. Reeng ! Reeng.. Reeng!

Nó bước xuống mở cửa trong tình trạng ngái ngủ.. Bây giờ là mấy giờ nhỉ? Ai lại đến vào cái giờ này kia chứ!

- Hà! – Nó thốt lên!

- Sao thế! Ngạc nhiên hả?

- Sao anh lại đến đây? Anh không phải đi học sao?

- Sao! Anh không được phép đến viếng thăm em à?

- Thăm thì được còn viếng thì.. miễn đi.. Em đã chết đâu, anh viếng nhầm nhà rồi ! Chắc anh mang sẵn chuối với nhang theo rồi phải không? Anh có thể để lại nài chuối ở đây đấy! Hi! – Khi anh dắt xe vào cổng, nó đóng cổng rồi cùng anh bước vào nhà!

- Bao giờ em (ba chấm, ba chấm), anh sẽ tặng em cả cân chuối.. free!

- Anh uống nước đi! – Nó kết thúc câu chuyện ở đây.. nó không muốn trở nên thân thiết với anh một cách bất thường như vậy.

- Em sao rồi! Còn mệt không? Chắc hôm nay không thể đi học được nhỉ!

- Em không sao! Đêm qua còn sốt nhưng giờ thì hết rồi! Cảm ơn anh!

- Cảm ơn thì miễn! Anh mang đồ ăn sáng đến cho em này!

- Tại sao đột nhiên anh lại tốt với em như vậy? – Nó hỏi, bất ngờ.

- Hà! Anh tốt với em .. không được sao?

- Anh chắc không phải con người luôn làm ra vẻ quen thân với người khác đấy chứ! – khác nghiệt.

- Anh đã nói với em rồi mà! Hay là em chưa tỉnh ngủ! Nghe chưa rõ! – đùa đùa.

- Em không đùa đâu! – nghiêm túc

- Anh cũng không có ý định đùa với em! Chẳng lẽ em nghe không hiểu những lời anh nói mấy ngày trước! Em không hiểu thật hay cố tình giả vờ ngốc!

- Em không ngốc! Em hiểu cả! Nhưng em không muốn anh làm như vậy!

- Tại sao anh không thể làm vậy!

- Em không muốn anh yêu em! Càng không muốn anh ở bên em. Hơn nữa, anh có thể vì em mà hy sinh tất cả không? Anh có thể ở bên em đời đời kiếp kiếp được không?...

- Anh..! – Lúng túng..

- Anh không làm được! Em biết là anh không thể làm được! Anh đừng biến em thành con nhỏ xấu xa đi cướp người yêu của kẻ khác chứ! Anh đừng biến em thành một con ngốc biết tin tưởng để rồi khi anh bỏ rơi em, như anh sẽ làm với Lyl, lại càng khiến em tuyệt vọng hơn! Anh sẽ không thể làm em cười, không thể làm em vui vẻ, hạnh phúc! Ở bên anh, em không có được cái gì khác, ngoài đau khổ! – Tàn nhẫn

- Em chắc chứ..? – Bằng hoàng

Nó im lặng. Thực ra, nó không muốn trở nên nhẵn tâm như vậy.. Nhưng, nó có thể làm gì hơn.. khóc lóc và cảm ơn anh vì tình cảm anh dành cho nó, hay quyết định một lần ích kỉ vì bản thân mình.. Bỏ luôn cả lí trí của mình, bỏ luôn cả Ki – người luôn ở bên nó. Nó luôn làm ngược lại những gì nó muốn..

- Anh hỏi em.. em chắc chứ? – Anh hỏi nó lại một lần nữa, lời nói nặng nề, nóng nảy.

- Em..! Em xin lỗi! Nhưng.. anh có thể từ bỏ em không? Như em đã từ bỏ anh vậy.. Nếu như không chắc chắn hạnh phúc.. thì đừng gieo thêm bất hạnh!

- Bất hạnh? Em nói em yêu anh là bất hạnh? Em nói ở bên anh là bất hạnh? Đúng không? – Anh đứng phắt dậy, nắm lấy vai nó, trừng mắt nhìn nó... Nó sợ quá!

- Không..! Ý em không phải như vậy! Anh không hiểu đâu! Em xin lỗi!

Anh từ từ buông vai nó rồi quay đi!

Anh đi rồi, nó ngồi sụp xuống đất.. nước mắt rơi từ lúc nào không biết.. Nó muốn hét lên cho anh biết nó yêu anh. Nó muốn ôm chặt anh, nắm lấy bàn tay anh. Nó muốn hạnh phúc... Nhưng... Nó đã từ bỏ, từ bỏ cơ hội duy nhất để ở bên cạnh anh, yêu anh như nó đã từng mong đợi.. Nó đã từ bỏ cơ hội duy nhất để sống ích kỉ, chỉ vì bản thân mình.. Nó đã từ bỏ cơ hội duy nhất để níu giữ giấc mơ, níu giữ trái tim người con trai mà nó yêu thương.. Nó sợ.. Nó không dám mơ, không dám bắt đầu.. Tại sao nó phải sống một cuộc đời kéo dài qua những giấc mơ?... Nó sợ rằng, khi giấc mơ kết thúc, nó sẽ không thể đứng dậy được nữa, không thể bước ra ánh sáng được nữa... Xin lỗi anh! Em quá ích kỉ, quá tàn nhẫn. Em sợ kết thúc nên không dám bắt đầu, em sợ đau khổ nên không dám quên mình trong hạnh phúc.. Em chỉ sống vì bản thân mình! Em thật đáng chết! Thật đáng ghê tởm!

Tôi đau.. đau thắt lồng ngực.. Lần đầu tiên có một người con gái nói đòi hỏi tình yêu ở tôi.. Lần đầu tiên có một người con gái khiến trái tim tôi thất lại.. Tôi không hiểu về tình cảm, không chắc chắn về tình yêu.. tôi càng không có tự tin mang lại hạnh phúc cho em, yêu em suốt đời.. Những điều đó đối với tôi thật viễn vông.. còn em lại đòi hỏi ở tôi sự vĩnh cửu.. Lần đầu tiên tôi bị ràng buộc trong tự do.. Em là ai mà mạnh mẽ đến như vậy? Trong cuộc đời bất hạnh mang trái tim chỉ toàn đớn đau, chẳng phải em mong chờ một hạnh phúc đến bất ngờ, đủ sức làm tan chảy băng giá? Trong con người của em sao lại có cái sự lạnh lùng và tàn nhẫn đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Đến trường.. sau gần một tuần nghỉ học. Sự xuất hiện của nó làm Lyl cực kì ngứa mắt. Đầu tiên là Hoàng cùng Ki đưa nó về. Lyl không biết vì lí do gì mà Hoàng lại xem vào việc của người khác như thế. Thêm vào đó, ba ngày hôm nay Hoàng, kể cả Ki cũng không đi học. Lyl gọi cho Hoàng không biết bao cuộc điện thoại mà không được. Còn giờ con nhỏ kia (là nó) lại xuất hiện trước mắt Lyl. Và Lyl nghĩ, nhất định đã có chuyện xảy ra giữa Hoàng, Ki và nó... Giữa nó và Hoàng, nhất định là có chuyện gì rồi!

- Á! – Nó kêu lên vì đau.

- Nói đi! Giữa mà và Hoàng có chuyện gì hả! Có phải mày mời chài, hẹn hò người yêu của tao không hả? – Lyl quát thẳng vào mặt nó

- Chị bị điên à! Tự dưng không đâu nhảy bổ vào người khác, quát tháo ầm ỹ! – Nó nạt lại.

- Cái gì! Mày nói tao điên á! Nói nữa thử xem nào! – Lyl nắm tóc nó, giật đùng đùng.

- Này! Chị buông tay ra! Chị là cái gì mà dám đánh tôi!

- Thế mày là cái gì mà định cướp người yêu tao hả! Mày tưởng mày được Hoàng để ý, bênh vực là hay à! Đừng hòng! Không bao giờ tao buông tha cho Hoàng đâu!

- Chị thật buồn cười! Tôi chẳng cần ai để ý hay bênh vực cả! Mà chị nói tôi quyến rũ Hoàng à! – nó cười khẩy – Chị không có đủ tự tin để giữ người yêu của mình sao? Tội nghiệp cho Hoàng, lúc đầu tôi nghĩ chị cũng xứng đôi với anh ý, nhưng bây giờ, có lẽ tôi nên thử xem sao nhỉ?

Chát..! – Lyl tát nó.

- Mày thử xem! Mày có còn muốn sống nữa không hả? – Lyl trợn mắt

- Dĩ nhiên là muốn rồi! Mạng sống sao từ bỏ dễ dàng thế được ! – Nó khinh khỉnh. Trước giờ, nó chưa từng biết run sợ trước những lời nạt nộ. Có tí gan góc, có tí khùng khùng, cũng có tí bản lĩnh.. Thế mới đúng là nó chứ ! Kì thường nói với nó, lần sau có chuyện gì thì tránh đi, để Kì giải quyết dùm cho. Kì hay đi đánh nhau, hay đi đua, cũng hay đi bar. Có thể Kì là một thằng ăn chơi... Nhưng nó không thích núp bóng người khác. Nó sẽ tự giải quyết chuyện của nó.. dù.. nó đang rất mệt mỏi.

- Thế thì rút ra khỏi người yêu tao ! Đừng có lớn vồn như cái bóng bên Hoàng nữa ! – Nó lại cười khẩy !

- Mày cười á ! Cười hả ! Đánh nó đi chúng mày ! – Lyl hét lên, vừa đám túi bụi vào nó.

- Này ! Làm gì thế hả ? Rút – Không biết từ đâu, Hoàng chạy tới. Chỉ còn 2 tiết nữa mà cậu ta cũng chăm chỉ thế sao ?

- Anh ! – Lyl chạy đến bên anh, nhưng anh lại chạy đến bên nó, đỡ nó dậy !

- Anh làm cái gì thế hả ! – Lyl hét lên với Hoàng !

- Em đang làm cái gì thì có ! Tự xem lại mình đi ! Chẳng ra đâu vào đâu cả ! Không nhìn xem đây là đâu hả ! Định tỏ vẻ hống hách với ai thế ! – Anh nói rồi bế thốc nó, bước ra phía cổng trường. Hôm nay, Kì vẫn nghỉ học sao ? Mấy ngày qua, Kì không qua nhà nó, Kì cũng không đi học. Kì đang làm gì vậy ? Nó rút điện thoại, nhắn tin cho Kì. Anh đặt nó lên yên xe.

- Em không sao chứ ! – Anh nhẹ nhàng hỏi nó !

- Anh không cần phải làm như vậy đâu ! Em không sao cả ! Em vào lớp đây ! – Nó toan đứng dậy thì anh giữ nó lại, chụp mũ bảo hiểm lên đầu nó.

- Mất công ra đến đây rồi thì trốn đi thôi! Anh đang ngồi ở quán nước sau trường, con Mèo nhắn tin cho anh bảo em bị Lyl đánh. May mà em không sao?

Nó im lặng. Anh lái xe lao vút đi ! Nó không quen với cách cư xử này của anh ! Không phải trước giờ, nó luôn là một con nhỏ phiền phức sao, anh luôn tránh xa nó, ghét bỏ nó. Giờ.. tại sao lại thay đổi ?

Từ cái góc hội trường bé nhỏ mà Nhím luôn ngồi, Kì nhìn thấy Hoàng bế Nhím rời khỏi trường. Khó chịu! Cậu ta luôn ở bên Nhím, chứng kiến bao người con trai thích Nhím rồi lại phải từ bỏ, chưa ai vượt qua được trái tim băng giá của Nhím. Nhưng giờ lại khác, người đang tán Nhím là người Nhím yêu suốt 4 năm nay. Chưa một lần thay đổi. Nhím nói Nhím sẽ từ bỏ Hoàng, vì Kì. Nhím làm được không ? Làm sao Nhím có thể từ bỏ cơ hội duy nhất mà nó chờ đợi 4 năm qua. Cho đến tận bây giờ !

Kì sợ ! Ngày nào đó, người ở bên cạnh Nhím, sẽ không còn là Kì nữa. Trước giờ, Kì luôn ghét Hoàng, bởi trong trái tim của Nhím, chỉ có Hoàng. Kì không chịu làm người yêu của Nhím mà chỉ là bạn cũng chính vì điều này. « Con nhỏ ngốc nghếch, giữa nam và nữ, làm gì có một tình bạn mãi mãi chứ. Tình bạn của tao, chỉ chờ đợi cho đến một ngày nào đó, nó có thể trở thành tình yêu mà thôi ! Nhưng mày.. không hề cho tao cơ hội đó. Điều cuối cùng tao có thể làm cho mày, có lẽ chỉ là.. rời xa mày ! » - Kì nhìn về phía Nhím, buột miệng thốt lên.

Ring.. Ring ! – Tin nhắn đến : « Mày biến đi đâu mất rồi ! Đừng có bỏ tao đấy? »

Anh đưa nó về nhà ! Nhà của anh ! Anh bế chậu nước ấm pha muối ra, lấy bông chấm chấm vào mấy vết xước của nó. Anh đưa khăn lạnh cho nó, kêu nó áp vào má cho đỡ sưng. Anh lại làm những việc khác với con người anh !

- Em đói không ? – Anh hỏi nó !

- Anh đang làm gì vậy ? Những hành động không thuộc về anh !

- Vì ai mà anh đang thay đổi ! Không phải em đang đòi hỏi tình yêu của anh sao ?

- Em không đòi hỏi tình yêu của anh ! Mà là không cần đến tình yêu của anh ! Đã quá muộn để anh có thể bước đến bên em rồi !

Ring.. ring ! Tin nhắn đến : “Chắc là đã đến lúc tao rời bỏ mày rồi! Mày đã có thể có được tình yêu mà mày chờ đợi 4 năm nay còn gì? Đưa tay ra mà nắm lấy hạnh phúc đi! Không lẽ mày chưa từng nghĩ rằng, tao luôn ở bên mày là vì.. tao yêu mày!”.

Em đánh rơi điện thoại, nước mắt giàn giụa! Tôi bất giác nhặt điện thoại lên xem! Là tin nhắn của Kì sao? Tôi biết đối với em Kì quan trọng biết bao, và chắc hẳn Kì cũng như vậy thôi. Nhưng điều tôi không thể ngờ tới.. đó là tình cảm của Kì dành cho em. Và có một điều mà tôi không hiểu nổi.. Kì luôn hòa nhã với tôi và ủng hộ tôi đến bên em. Nếu như chỉ vì em, mà Kì có thể làm mọi điều.. thì... tôi phải làm sao? Tôi.. không thể vì em mà từ bỏ tất cả được!

- Anh! Cho em về! – Người em run bật lên! Đối với em, Kì quan trọng đến thế sao?

- Ủa! Anh đưa em về!

Lúc này, tôi không biết phải làm sao cả. Tôi nhìn em thất thểu bước vào nhà... Trái tim tôi quặn lại.. Có thể Ki sắp đặt mọi chuyện để đẩy tôi đến bên em. Có thể Ki làm tất cả chỉ vì em.. Nhưng.. tôi đang nghi ngờ.. tình cảm của em.. liệu có phải.. đã thay đổi hay không? Trong lòng em không hề có tôi! Mà hình bóng đó, phải là Ki mới đúng... Tôi muốn chạy ngay đến để hỏi em.. Nhưng rồi tôi lại quay xe và bỏ đi..

“Mày thật nhẫn tâm! Ki à !, – Tin nhắn đến. Ki tắt nguồn, vút máy sang một bên. Hy vọng. Điều cậu ta làm là tốt nhất dành cho Nhím. Chỉ khi thoát khỏi cái bóng của Ki, Nhím mới có thể sống mạnh mẽ được. Chỉ khi rời xa Ki, Nhím mới có thể dũng cảm nắm lấy hạnh phúc của mình được. Ki tin rằng ! Dù có đau đớn cho đến chết ! Nhím nhất định vẫn sẽ đứng dậy bước đi !

Trước khi đi, Ki để một mảnh giấy !

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

- Cô muốn thông báo cho cả lớp một tin buồn ! Ngày hôm kia, bạn Dũng đã hoàn tất thủ tục chuyển trường để đi du học. Từ nay chúng ta không thể gặp mặt bạn ấy thường xuyên nữa. Bạn Dũng gửi lời chào tạm biệt và lời chúc sức khỏe đến cả lớp. – Cái tin cô chủ nhiệm thông báo như sét đánh ngang tai đối với nó, với Xiu và cả nhóm.

- Du học.. Đi rồi! – Xiu thẳng thốt, lẩm bẩm. Nó bàng hoàng. Mấy đêm hôm trước, nó không ngủ. Nó chờ tin nhắn của Ki, nhưng rốt cuộc, càng chờ càng không thể thấy ! Nó sợ ! Nó giận ! Ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa, Ki vẫn nghỉ học. Nó cứ chờ.. chờ đợi Ki đến bên nó.. chờ Ki quay về bên nó.. Nhưng lần này.. nó mất Ki thật rồi ! Nó vùng dậy khỏi ghế, cuống cuống chạy đi. Thấy nó như vậy, Xiu cũng chạy theo.

Nó và Xiu lục tung căn nhà tập thể lụp xụp của Ki. Tất cả mọi vật đều ở chỗ cũ, không có gì thay đổi cả. Chỉ có tủ quần áo là sạch sẽ không còn gì ? Ki không có ở đây.. không còn ở đây nữa rồi. Nước mắt nó trào ra ngoài tự lúc nào không biết.. Nó ngoảnh lại nhìn Xiu, Xiu đang cầm trên tay một mảnh giấy, nó chạy đến, giật ra khỏi tay Xiu – là Ki để lại.

« Chào tạm biệt mày ! Người bạn mà tao trân trọng nhất thế giới ! Người con gái mà tao yêu nhất trên đời ! Mày xuất hiện, kéo tao ra khỏi cuộc sống của một thằng ăn chơi ! Mày khiến tao hiểu rằng, tao không phải là người bất hạnh nhất thế gian.. Có lẽ, tao vì mày mà sống được cho đến tận bây giờ ! Và tao chờ đợi.. từ một người bạn.. trở thành người yêu.. chờ đợi mày ! Thế nhưng, trái tim mày.. nó chưa từng thuộc về tao, chưa từng là của tao ! Tao biết, điều mày mong chờ là một tình yêu hạnh phúc.. một tình yêu ấm áp và bình an.. Tao không thể nào khiến cho mày cười thật vui vẻ.. không thể khiến mày thôi đau khổ. Hai trái tim tan vỡ.. làm cách nào có thể bù đắp lại cho nhau được. Tất cả những gì tao và mày hiểu về nhau.. chỉ là những kỉ niệm đau buồn. Tao không đủ tự tin để có thể ở bên mày nữa ! Mày đừng buồn ! Cũng đừng khóc ! Hãy quên tao đi và sống hạnh phúc nhé ! – Ki »

Lão đạo, nó đã gục ngã hoàn toàn rồi !

- Nhìn xem ! Cô đã làm gì đối với Ki ! Chẳng lẽ cô khờ đến nỗi không nhận ra Ki luôn ở bên cô là vì Ki yêu cô sao ? – Xiu nói. Nó ngược lên nhìn Xiu. Chưa bao giờ nó thấy Xiu khóc, kể cả khi Xiu chia tay với Ki.

- Xiu !

- Cô có biết tại sao tôi với Ki chia tay không ? Là vì Ki nói, Ki không thể yêu ai khác ngoài cô.. Dù tôi nói với Ki rằng cô chỉ coi Ki như một người bạn, và trong tim cô chỉ có mình anh Hoàng. Dù tôi nói với Ki rằng tôi chấp nhận ở bên Ki dù Ki yêu cô.. tôi có đủ tự tin để thay đổi trái tim Ki. Nhưng Ki vẫn không chấp nhận tình cảm của tôi.. mà quyết tâm ở bên cô.. ! Ki nói, Ki sẽ chờ cô, cho đến khi cô không còn yêu Hoàng nữa. Dù thất vọng, buồn bã nhưng tôi cho rằng Ki đúng, nếu là tôi tôi cũng làm thế.. và vì Ki và cả cô đều là những người rất quan trọng đối với tôi ! Với tôi, chỉ cần Ki hạnh phúc.. thì tôi cũng.. hạnh phúc.. – Giọng Xiu nghẹn ngào, lời nói đứt quãng.. Nhưng.. bây giờ, một lần nữa.. Ki lại phải rời xa cô.. Ki mang theo một trái tim vỡ vụn mà rời khỏi nơi này.. chỉ vì cô.. Tại sao cơ chứ ? Tôi thực sự muốn hận cô.. thật sự muốn căm ghét cô ! Nhưng tôi còn hận bản thân mình hơn.. Tại sao không cố gắng hơn nữa để níu kéo trái tim của Ki.. Tình yêu tôi dành cho Ki.. không thua kém gì tình yêu của các người đâu ! – Xiu ngồi sụp xuống đất, khóc rưng rức.. Hai đứa nó cứ thế ôm nhau khóc...

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, nó chỉ thấy một thế giới toàn màu trắng.. vô sắc.. vô hồn.. Nó đã khóc đến nỗi cạn khô cả nước mắt rồi ! Ki bảo nó đừng khóc.. Ki bảo nó đừng buồn.. và quên Ki đi ! Được thôi ! Nó sẽ làm như thế !

Nó nhìn thấy anh đang đứng trước cửa nhà nó ! Anh tiến lại gần nó, ôm lấy nó, an

ủi nó :

- Không sao đâu ! Em đừng lo ! Cũng đừng buồn ! Rồi Ki sẽ trở về bên em thôi mà ! – Anh nói với nó.

- Ki sẽ không trở về đâu ! Anh biết mà ! Anh cũng đừng đến gặp em nữa ! Em không cần sự thương hại của ai cả ! – Nó thờ ơ.

- Anh không thương hại em ! Em biết anh thích em ! Tại sao lại bảo anh đừng gặp em chứ! - Anh bối rối.

- Anh không biết sao! Vì em yêu anh đấy! Chỉ vì em yêu anh, nên em không thể đón nhận tình cảm của Ki. Và cũng bởi vậy, Xú buộc phải rời xa Ki dù rất yêu Ki. Chỉ vì em yêu anh, càng ngày em càng đẩy Ki ra xa khỏi em. Chỉ vì em yêu anh, giờ đây, em đã mất đi một người bạn mà em trân trọng nhất trên thế gian. Tất cả mọi nỗi đau khổ, giày vò này.. chỉ vì em yêu anh.. yêu đến nỗi không thể quên nỗi, không thể hận nỗi, càng không thể dứt bỏ.. Tất cả vì em.. chỉ vì tình yêu của em mà đều phải chịu một nỗi thống khổ như nhau. Làm sao có thể trả một cái giá đắt như vậy để đổi lại một cuộc sống bình yên, một tình yêu hạnh phúc kia chứ... Vì vậy, nếu yêu em.. xin anh.. hãy buông tha cho em đi! – Nó nói với một giọng điệu vô hồn. Với nó, tình yêu này.. càng chôn chặt bao nhiêu thì càng tốt.. đừng để ai biết.. thì sẽ không bao giờ phải chịu tổn thương!

- Anh! Anh xin lỗi!. Một thằng có cuộc sống hạnh phúc như anh, anh không biết những vết thương mà mình gây ra cho em.. lại sâu sắc đến thế.. Nhưng.. anh không muốn từ bỏ! Lần đầu tiên anh nhận ra rằng.. yêu.. là cho đi.. như Ki đã làm cho em.. như tình cảm Xú dành cho Ki.. và như em.. luôn chờ đợi anh trong vô vọng.. Biết là đau khổ mà vẫn yêu! Có thể muộn màng.. nhưng anh muốn bù đắp cho em! Anh muốn thử.. trao trái tim của mình cho một người con gái duy nhất là em!

- Anh muốn bù đắp ư! Anh muốn thử ư! Đã quá muộn rồi! Nếu như em đã quyết tâm quay lưng đi, dù có hối hận đi chăng nữa, nhất định em sẽ không bước trở lại đâu! – Nó rời khỏi vòng tay anh và bước về phía xe bus.

“Xin lỗi anh! Yêu anh có lẽ là tội lỗi lớn nhất trong cuộc đời em! Dù có hối hận, có tuyệt vọng đi chăng nữa.. em cũng phải tự mình gánh chịu mà thôi! Anh hãy hận em đi, hãy oán ghét em đi.. đừng tha thứ cho em hết lần này đến lần khác như vậy.. đừng nhẹ nhàng bước lại gần em như vậy.. Em xin anh! Xin anh.. Tình yêu của chúng ta.. có lẽ chỉ có thể dừng lại ở đây thôi.. Kết thúc đi thôi!.. – Nó lại khóc! Tưởng rằng nước mắt không thể rơi được nữa...

Kít..

- Lên đi! Anh đưa em đi học! – Anh dừng xe, nhẹ nhàng nói với nó. Nước mắt nó cứ thế trào ra! Tại sao chứ! Nó không thể yêu anh được nữa đâu! Anh dựng xe xuống, ôm chặt lấy nó! Anh biết nó đau khổ! Anh biết nó mệt mỏi! Anh thay đổi rồi! Không còn lạnh lùng, vô cảm như trước nữa.. Trái tim anh ấm áp quá, bình yên quá.. Anh thay đổi.. vì nó!

- Em xin lỗi!

- Đừng xin lỗi!

- Em vẫn không thể yêu anh được!

- Vậy thì để anh yêu em! Bù lại những ngày tháng em đã phải đau khổ vì anh!

- Em không sao! Anh đi đi! Chỉ cần anh hạnh phúc.. với em thế là đủ rồi!

- Ngốc ạ! Anh đã tìm được hạnh phúc rồi! – Nó gạt tay anh ra! Hạnh phúc ư? Nó không thể có được đâu! Hạnh phúc nhanh tan biến lắm! Nhanh vỡ nát lắm!

- Em sao thế! – anh lo lắng

- Em đã quyết định từ bỏ anh rồi! Lần này là thật! Anh đi đi! Tránh xa em ra – Nó hét lên, như để dẫn lòng mình xuống rồi quay lưng bỏ chạy

- Anh cũng quyết định yêu em rồi! Nhất định không từ bỏ! – Anh gọi với theo nó.

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Mới đó mà Ki đã đi được hai tuần rồi. Trong những ngày vừa qua, có biết bao nhiêu điều thay đổi.. Có người yêu thương nó hơn, có người đồng cảm với nó hơn.. cũng có người oán ghét nó nhiều hơn.. căm hận nó sâu hơn.. Và.. đối với nó.. có biết bao nỗi tiếc...

Ring.. Ring.. Tin nhắn đến! – của anh: “Cuối giờ em ra sau trường chút đi! Anh tìm được chút thông tin về Ki rồi! Chỉ một mình em biết thôi! Đừng nói với ai vì anh chưa chắc chắn”. Nó mừng như phát khóc lên. Dù là một tia hy vọng cũng phải thử! Bao ngày nay, nó với Xú đi khắp nơi hỏi thăm về Ki, nhưng đều không biết Ki đi đâu. Bố mẹ Ki đều không nói cho nó biết, thông tin của nhà trường chắc cũng không chính xác. Tìm hiểu các chương trình học bổng, các chính sách du học cũng không ích gì.. Nó.. Xú.. gần như tuyệt vọng. Biết đi đâu mà tìm Ki đây? Nhưng lần này.. nó có nên.. hy vọng không?

“Vâng! Hẹn anh cuối giờ!”

“Anh sẽ ra mượn một chút đây! Em chờ nhé! Anh học đây! Em không cần phải nhắn tin lại đâu”

(Outbox! – Deleted!

Inbox! – Deleted!)

***Tan học – 11h45!

12h!

12h20! ***

- Alo! – Mèo trả lời!

- Mèo hả! Lớp em vẫn còn học hả? – Tôi hỏi!

- Không ạ! Em về đến nhà rồi!

- Thế Nhím đâu!

- Em không biết! Tan học xong nó chạy vù đi đâu ý! Em chẳng kịp hỏi! Anh gọi điện hỏi Xiu xem. Để em cho số!

...

- Ai đây?

- Anh.. là Hoàng lớp 11D2!

- A ! Có việc gì không anh ?

- À! Anh muốn hỏi Nhím!

- Nó á! Không phải nó hẹn với anh sao?

- Không! Anh chờ mãi không thấy đâu nên mới phải hỏi các em! Điện thoại thì gọi mãi không được!

- Anh tìm xem! Để em đến trường!

- Ok!

...

- Gọi được không anh! Xiu báo gì?

- Xiu báo Nhím có hẹn gặp anh! Nhưng anh không hẹn với Nhím!

- Chắc có chuyện rồi! Anh thử tìm quanh trường! Để em phi vào trong trường xem! Em cũng đang ở gần trường!

- Ok!

....

12h 10

- Sao lại là chị? – Nó hơi ngạc nhiên nhưng cũng đủ thời gian để hiểu ra rằng, người muốn gặp nó không phải là anh, và ..cũng sẽ chẳng có tin tức gì về Ki hết. Nó bị lừa! Bị lừa một cách quá ấu trĩ

- Là tao thì không được sao? – Lyl nói

- Tôi không muốn gặp chị! Chị biến đi!

Chát..! – Rem bước lại tát cho nó một cái như trời giáng!

- Này! Cô em! Ăn nói thế là không được đâu nhá! Không biết trên biết dưới!

- Chị là cái gì mà dám tát tôi!

- Mày nói thử xem! Mày làm gì để đáng bị tát như vậy! – Rem ghé gôm thật.

- Tôi chẳng làm gì có lỗi với chị, cả với chị nữa – nó hất đầu sang phía Lyl – Hon nữa! Nếu tôi có làm gì! Thì sao nào!
- Mà muốn biết không? Bị đòn một lần chắc chưa tồn! Muốn thử cái này không? – Rem nói rồi giờ bình H2SO4 đặc, nóng lên (asits) – Nó bước giật lùi.
- Có muốn thử xem. đánh ghen là như thế nào không? – Rem tiến lại gần nó. Nó không ngờ rằng, trên đời này cũng có loại người đáng sợ như vậy? Cái này.. có phải trò đùa hay không?...
- Nói đi! Muốn sống hay muốn chết! – Rem hỏi nó.
- Dĩ nhiên là sống rồi! Ai mà chẳng muốn sống chứ! – Nó vẫn cố mạnh miệng.
- Muốn sống hả! Muốn sống thì rút ra khỏi người yêu của tao đi! Chỉ đơn giản thôi! Phải không? – Lyl chêm vào. Lại là Hoàng. Chỉ vì tình yêu này, mà tất cả mọi người đều phải đau khổ, đều gặp rắc rối!
- Tôi chẳng việc gì phải thực hiện điều đó cả! Nếu là người yêu của chị.. thì chị lo mà giữ.. Mắc mớ gì đến tôi
- Mắc mớ à! – Rem nói rồi hất một ít asits ra nền đất! – Nó choáng váng! Mọi việc đã đi quá xa rồi! Không thể nào là đùa nữa.. Toan bỏ chạy nhưng chân nó đứng còn không vững nữa.. Nó bước giật lùi, vô tình vấp ngã, nó khụy xuống...
- Mà nghĩ là tao đùa à! Rem này chưa từng biết đùa là gì nhé ! Giờ thì sáng mắt ra chưa ! Muốn biến mất trước khi tao giết mày hay là.. để tao tự tay xử lí.. – Mặt Rem trợn ngược lên.. Quả thực, Rem không hề hiền lành.. Không ! Phải là.. quá tàn nhẫn.. mới đúng ! – Ly l nghĩ đến Rem – cô bạn của mình và cảm thấy run sợ.. Lyl chưa từng nghĩ đến việc phải dùng cách này để tranh giành tình yêu
- Rem ! Chỉ dọa nó thôi được rồi ! Không cần phải làm thật đâu ! – Lyl bước lại gần nói thầm vào vai Rem
- Dọa á ! Rem này có bao giờ dọa nạt ai bao giờ ! Nếu mày không làm nó biến mất trước mắt mày ! Còn khuya mày mới giữ được thằng Hoàng ! Mày đừng có ngây thơ, nông cạn như thế chứ !
- Nhưng.. !
- Nhưng với nhị cái gì ? Không phải là tao đang giúp mày đây sao ? Còn muốn j nữa chứ.. ! – Rem nói. Lyl im lặng ngay. Chúng nó lại tiếp tục công việc của mình !
- Mày cũng biết sức mạnh của cái này chứ? Nhẹ nhàng thôi nhưng cũng đủ cháy da cháy thịt, hủy hoại cái gương mặt xinh xắn kia của mày đấy. Để tao cho mày biết thế nào là đánh ghen nhé ! – Rem nở một nụ cười nửa miệng rồi nói, tay mở cái bình asits ra đổ thẳng lên mặt nó..

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

- Á Á Á ! – Nó hét lên. Nhưng rồi giật mình mở mắt ra ! Không có gì ! Mèo đã kéo nó ra khỏi vũng asits đang cháy xèo xèo dưới đất kia. Người nó run lên bần bật.
- Này ! Muốn chơi thì tìm đối tượng khác mà chơi nhá ! Ở đây không có ai rảnh rang mà chơi với mấy người đâu ! Cút đi ! – Mèo hét lên.
- Á à ! Mày cũng mạnh mẽ lắm nhỉ ! Đúng là bạn bè ! – Cái lũ đứng sau Rem với Lyl bây giờ mới lên tiếng. Đúng là đánh ghen.. sao có thể đi hai người được..
- Sao nào ! Dọa đánh tôi hay dọa đổ asits lên người ! Nhìn lại mấy người xem có phải đối thủ của tôi không ? Còn cái lọ asits kia nữa ! Chắc cũng chẳng còn gì đâu ? Sao không dự kiến tình hình mà đem theo vài lọ nữa ! – Mèo thách thức. Lyl quay sang nói thầm với Rem : « Con nhỏ này ! Đại diện takondo, vô địch toàn quốc đấy ! »
- Lên ! – Rem khoát tay ! Nó chưa bao giờ đi đánh ghen mà phải nhượng bộ bất kì ai! Mấy con nhỏ cứng đầu ! « Anh ! Gọi cho em mấy thằng nữa lên đi ! Cho mấy con này thân tàn mà đại luôn » - Rem cay cú. Bây giờ thì không còn là đánh ghen nữa đâu..
- Nhím ! Đứng dậy và biến đi ! Định ngồi đó đến bao giờ ! – Mèo quát lên với nó ! Nhưng nó còn chưa hoàn hồn.. Hic
- Đi nào ! – Xiu nói, cùng anh đỡ nó đứng dậy !
- Làm gì thế hả Lyl ! – Anh nói.

- Anh.. ! Em.. ! – Lyl lúng túng..

- Anh em cái gì ! Tại này đánh ghen đây.. muốn can thiệp à ! – Rem nói

- Ghen tuông gì ? Tôi đã nói với cô rồi, Lyl.. Đến lúc tôi với cô phải chia tay rồi!

- Nhưng em không muốn chia tay! Suốt đời em cũng không buông tha cho anh đâu! – Lyl bước đến gần anh, quàng tay qua vai anh nhưng anh gạt phắt cô ta ra.. Hóa ra là anh bỏ rơi cô ta rồi.. Thế nên, người gánh chịu hậu quả mặc nhiên là nó.

- Này Lyl! Mày bỏ cái kiểu yêu đuối đấy đi nhá! Nhìn ngửa con người lắm! – Rem nói. Châm điều thuốc hút hồn nhiên

- Còn cô nữa, Rem.. hết việc để làm kéo nhau đến đây chơi mấy trò trẻ con này à?

- Trẻ con ư! Không phải đâu! – Mèo trỏ tay xuống đất và trỏ tay vào bình asits nằm lăn lóc... Anh quay lại nhìn nó – Nếu là đùa thì con nhỏ kia sẽ không sợ tới mức ấy đâu! – Mèo lại nói tiếp!

- Rem! Tôi không ngờ cô có thể chơi cả những cái trò như thế này nữa đấy!

- Còn nhiều trò hay hơn nữa cơ! – Rem cười khẩy.. Tôi biết Rem không phải loại dễ chơi! Trong cái tình thế như thế này, tôi thì không thể đánh con gái, nhưng cũng không thể giương mắt nhìn con gái đánh nhau. Hơn nữa, chắc rằng, cái đồng ở đây không phải chỉ có thế.. Nên chuẩn trước thì nghe có vẻ hợp lý hơn..

- Đi thôi! – Anh nói.

- Đi á! Anh bỏ qua dễ dàng như thế sao? – Mèo cay cú lắm.

- Em dừng lại đi! Nếu không, người thiệt chắc chắn là chúng ta! Chuyện này, chưa thể kết thúc được.. để dành hơi sức sau này mà xử lí.. Cô em ạ! – Hoàng nói nhỏ đủ để cho mấy đứa nghe thấy..

- Em tán thành! Đi thôi! – Xiu nói.. Nhất trí! Anh bế nó lên. Sau cái vụ đánh ghen vừa rồi, đúng là nó được mở rộng tầm mắt.. Không ngờ.. có ngày nó lại được nhìn thấy cái thế giới của Kì trước đây..

- Không! Em không cho anh đi! Anh phải là của em chứ! – Lyl chạy theo, kéo tay anh, tí nữa thì nó ngã. Anh đặt nó xuống đất.. dịu nó..

- Bỏ tay ra đi, Lyl! Cô đã để mọi việc đi quá xa rồi đấy! – Anh nhẹ nhàng nói.

- Anh không hiểu em làm tất cả chỉ vì anh sao! Tại sao anh lại nhẫn tâm như thế hả! Sao anh có thể bỏ rơi em được! – Lyl gào thét

- Anh xin lỗi, Lyl! Nhưng anh không thể làm khác được! Em bỏ tay ra đi! – Anh lạnh lùng gạt tay Lyl ra!

- Vì nó phải không? – Lyl hất gương mặt đầy nước mắt, gương ánh mắt căm thù nhìn nó – Nếu thế em nhất định không tha cho nó đâu..

- Không phải vì Nhím! Sao cô không hiểu được vấn đề nhì! Tôi với cô.. vốn không nên yêu nhau!! – Giọng nói anh pha chút bức dọc,,

- Anh hối hận sao?

- Tôi mệt mỏi lắm rồi! Bỏ ta đi! – Lần này anh dứt khoát gạt tay Lyl ra, mặc cô ta ngã.. Anh dịu nó đi tiếp.. Nó thấy có lỗi. Nó đứng im nhìn anh cư xử lạnh lùng với người yêu cũ – người con gái yêu anh hết lòng. Nó biết, Lyl làm cho chuyện này âm ỉ cũng chỉ vì Lyl muốn anh quay đầu lại nhìn Lyl. Nhưng, nó biết, anh không phải là một người biết thương hại người khác! Tự đứng trong lòng nó nhen lên một cảm giác.. muốn chiếm hữu! Nói thật thì, khi cướp được cái gì đó từ trong tay người khác và biến nó thành của mình.. thật quá sướng!

- Em nhất định không chia tay anh đâu! Nhất định không! – Lyl hét lên..

- Thật là quý lụy! Không ngờ mình lại có một con bạn như thế này! – Rem lại nhếch mép cười. Cô ta hay có cái điệu cười khinh thường người khác.. Hình như cô ta quá đề cao bản thân mình thì phải! Rem tiến lại gần và đặt tay lên vai Lyl..

- Nếu tao là mày! Tao sẽ không để cho con nhỏ đó sống yên ổn đâu! Cái gì không thuộc về tao, thì đừng hòng ai có được, chứ không nói đến cướp đoạt.. – Lyl cắn chặt môi. Lời Rem nói như cho Lyl thêm cái quyết tâm tranh giành. Lyl không phải là một người con gái hiền lành nhưng cũng không thủ đoạn như Rem. Bây giờ, Lyl đang toan tính điều gì???

- Anh xin lỗi! Vì anh mà Lyl với Rem gây chuyện với em! – Anh nói sau khi đưa nó về tới nhà.

- Anh không cần phải nói gì cả! Em chịu đựng đến thế này là quá đủ rồi! Bao nhiêu chuyện xảy ra.. chưa đủ hay sao lại còn gặp phải những chuyện phiền phức đến như vậy nữa..

- Thời gian vừa rồi! Có lẽ chưa phải là lâu nhưng.. hình như.. em..

- Em làm sao? – Nó ngạc nhiên quay sang nhìn anh. Chuyện gì mà anh lại lung túng đến vậy?

- Trái tim của em.. suy nghĩ của em.. hình như đang hướng về.. phía Ki.. Anh nghĩ ngờ những lời em nói.. tình cảm của em.. có phải là đang thay đổi rồi không?

- Anh đừng nên biết làm gì! Tất cả tình cảm em dành cho anh.. cùng với những gì em.. anh.. Ki và những người khác phải chịu đựng.. nó đều khiến tất cả chúng ta mệt mỏi.. Em không còn sức lực để bước về phía anh nữa.. càng không đủ dũng cảm để yêu anh như những ngày đầu.. Thực sự.. em rất muốn.. rất muốn chiếm hữu anh.. Em đã có thể cướp anh từ tay Lyl, cũng có thể khiến anh yêu em.. em còn phải lo sợ điều gì nữa? Nếu em và anh.. vậy còn Ki.. còn Xiu.. cả Lyl nữa.. tình cảm của họ liệu không quan trọng sao? Trái tim của họ đều bị em làm tổn thương.. Chính em khiến cho.. Ki – người bạn luôn ở bên em buộc phải ra đi; Xiu – luôn mạnh mẽ, vững vàng tuân theo những giọt nước mắt cay đắng, đau khổ; Lyl – người con gái yêu anh chân thành, luôn hết lòng vì anh trở nên ngoa ngoắt, đáng ghét, tuyệt vọng níu kéo một tình yêu.. Và.. khiến cả anh.. không phải là chính anh.. Em nghĩ.. anh cũng quá mệt mỏi rồi! Em nghĩ.. giữa em và anh.. có lẽ.. nên dừng lại đi thôi! – Nó tiến lại gần anh, áp bàn tay nhỏ bé lên má của anh..

Những lời nói của em khiến tôi trở nên hồ đồ... Tôi cũng không biết phải làm gì nữa.. Tôi muốn ở bên em.. chờ em.. Nhưng.. như em nói.. có lẽ nên kết thúc đi thôi! Tôi không thể thay đổi em.. không thể khiến em cười.. Tôi kéo em vào trong lòng..

Nó đang chìm trong một giấc mơ hạnh phúc... Anh nhẹ nhàng hôn nó... anh ôm nó thật chặt.. Những điều nó mong muốn, nó hy vọng.. nó đều có thể có được rồi.. Cần gì phải chiếm hữu, cần gì phải tranh giành nữa.. Câu chuyện của nó.. nên kết thúc ở đây thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kí Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

- Đi nào! Anh đưa em đi chơi! – Anh nói với nó. Nó bỗng nhiên thoát khỏi cõi mộng mơ huyền hoặc.

- Em..!

- Chỉ một lần.. anh muốn nhìn em cười trước khi ra đi! – Anh nhẹ nhàng xoa đầu nó, cười với nó.

Nó mỉm cười. “Mơ một hạnh phúc.. có phải là tội lỗi không nhỉ?”

Buổi tối hôm ấy, anh đưa nó đi ăn kem, nó chun mũi vì lạnh cóng... Anh kéo ghế ngồi cạnh nó, ôm nó, cầm tay nó.. Bàn tay anh, chưa một lần được nắm... ấm áp quá.. Anh đưa nó đi chơi, cùng nó tung tăng trên bãi sông Hồng ngắm Hà Nội về đêm. Thật đẹp.. nó chưa thấy bất kì cái thành phố nào đẹp hơn Hà Nội.. Bỗng dưng nó thấy yêu yêu cái mùa đông lạnh này.. Nó nhớ nó đã cười thật nhiều.. cười thật tươi.. thật vui vẻ.. Nó cảm giác như mọi lo lắng, suy nghĩ, mọi mệt mỏi đều bị gạt phăng ra một bên... Nếu như buổi tối hôm ấy không kết thúc thì tốt biết mấy... Bởi nó biết, sau cái ngày hôm nay.. nó sẽ chẳng có nổi một giấc mộng hạnh phúc nữa.. Nó đã quyết tâm rời xa anh.. quyết tâm một mình chịu đựng, dằn vò bản thân mình... về tất cả những gì nó gây ra cho những người nó yêu thương...

- Ngày trước, hiện tại, có thể cho đến mãi về sau.. người em yêu.. sẽ không có một ai khác... ngoài anh.. Em yêu anh! – Nó với anh đang cùng ngắm cảnh trăng lên cao bị mây mù che khuất.. Nó nói bất ngờ khiến anh giật mình quay sang nhìn nó..

- Em biết! Sau ngày hôm nay, mọi chuyện đều sẽ trở về đúng vị trí của nó! Cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã dành cho em và.. xin lỗi anh vì đã không thể làm được gì cho anh!

- Không cần đâu! – Anh choàng tay qua vai nó, ấn đầu nó ngả vào vai anh! Cả nó.. và anh đều không nói gì nữa. Nó mặc cho thời gian trôi.. Để cho cái ngày hôm nay... hạnh phúc của nó, giấc mơ của nó, tình yêu của nó.. tất cả ngưng đọng lại.. đông cứng lại... Đối với nó.. một ngày.. là quá đủ.. quá đủ để kỉ niệm này sưởi ấm trái tim nó cho đến chết..

- Về thôi! – Anh nói rồi đỡ nó đứng dậy.. Đúng thế! Nó không thể tan biến trong cái thế giới này được.. Phải tỉnh lại thôi! Chia lìa.. Tại sao lại khó khăn đến thế.. Nó quay sang nhìn anh.. mặt đối mặt.. Nó lấy hết can đảm.. choàng tay qua cổ anh, ôm anh thật chặt như muốn níu anh lại.. Anh cũng ôm nó.. Nó biết.. có lẽ anh cũng buồn.. Nhưng rồi anh sẽ tìm được hạnh phúc khác thôi mà... Nó không thể đem lại hạnh phúc cho anh được...

- Về thôi anh! – Nó buông lỏng bàn tay ra rồi bước lùi ra khỏi anh một chút.. Suốt trên quãng đường về.. Nó không nói gì! Anh cũng không nói gì! Kết thúc.. đôi khi cũng chỉ đơn giản thế này thôi!..

Anh dừng xe trước cửa nhà nó. Phải mất 5 phút nó mới có thể lấy được quyết tâm mà bước xuống xe... Anh kéo tay nó!

- Anh chưa từng nói với em rằng... Anh yêu em! Đừng bao giờ quên điều này nhé! – Nó gạt đầu, bước nhanh vào nhà... Mở cửa.. Đóng cửa.. Không bật đèn..

Ring.. Ring... Tin nhắn đến.. Nó liếc vào màn hình điện thoại.. của anh: “Đừng khóc em nhé! Tạm biệt em!”..

Nó ghét nó hay rơi nước mắt, ghét con người yếu đuối, luôn muốn dựa dẫm vào người khác như nó. Nó đã cố gắng để không khóc.. nhưng.. nó đã khóc rồi.. Nó đang làm gì với anh vậy?

Tôi cứ đứng như vậy trước cửa nhà em! Trong màn đêm tối.. lạnh giá.. một mình.. Em đã làm cho trái tim của tôi đập loạn nhịp.. em đã làm cho nước mắt của tôi rơi.. . Dù tôi nói yêu em.. dù tôi đã cố gắng.. nhưng em vẫn không vì cảm động mà bước đến bên tôi! Đã sang ngày mới rồi! Tôi phải làm gì tiếp theo đây! Sau ngày hôm nay.. mọi việc sẽ trở lại như vốn có của nó... chỉ trừ.. trái tim của tôi.. Tôi đã say mê em từ lúc nào tôi không biết.. Tôi đã để cho em bước vào trái tim tôi.. tôi đã yêu em tự bao giờ rồi... Em ngốc ă! Tại sao không thể ích kỉ vì hạnh phúc của mình một lần cơ chứ! Những hạt mưa rơi lặng lẽ, vô tình hòa tan những giọt nước mắt trong tôi.. Kết thúc của một tình yêu là đây sao?

Mưa...! Nó bật dậy! Mở cửa sổ! Nó ghé mắt nhìn qua khung cửa sổ.. một màn đêm tĩnh lặng.. Anh đi rồi! Anh không còn đứng trước cửa nhà nó nữa rồi! Vậy là.. chẳng còn gì phải níu kéo.. chẳng còn gì để cố gắng.. cũng không còn thứ gì để trân trọng. Đối với nó, hạnh phúc là gì?

Lại một đêm nữa không ngủ! Từ góc phòng khách, nó đứng dậy, tiến về phía cửa bếp, tự pha cho mình một cốc nước, tự tay làm một lát bánh mì..

Choang! Cốc nước cam rơi khỏi tay nó, vỡ tan tành.. Nó thần thờ, bước qua những vụn thủy tinh ấy rồi lên phòng.. Mặc đồng phục.. Nó làm mọi việc như thường ngày nó vẫn làm, như một thói quen.. và như không có việc gì thay đổi.. Nhưng.. nó đã đánh mất tất cả: tình bạn – tình yêu. Nó phản bội lại trái tim nó, nó phản bội lại hiện thực xảy ra trước mắt nó.. Nó thu mình lại mà sống, khép chặt đôi mắt mà sống.. Hic.. hic.. Nó lại khóc rồi.. Ngốc thật! Ngốc thật!..

Mở cửa.. đi học nào! Nó nheo mắt nhìn lên trời! Âm u! Mùa đông lạnh! Lạnh thật đấy!

Chát!.. – Lyl tiến lại gần nó, tát nó. Nó vẫn ở trong một trạng thái vô thức, chẳng để ý gì đến Lyl.. đối với nó bây giờ.. chết là hết chứ sao? Mặc dù có tội với anh nó, mặc dù vậy, nó sẽ xuống cửu tuyền xin lỗi anh nó! Nó mệt mỏi lắm rồi! Mười sáu tuổi! Vậy mà nó nhìn cuộc đời như thế này! Mười sáu tuổi! Nó định kết thúc định mệnh của nó để dang thế này! Nhưng.. sống ở trên đời mới là đau khổ.. sống ở trên đời.. sống thật tốt, thật hạnh phúc mới là chuyện khó.. chứ chết.. thì dễ lắm nhì?

Phịch..! – Lyl đẩy nó va vào tường, nó ngã xuống đất. Nó ngước mắt lên nhìn Lyl, bình thản:

- Chị còn muốn gì nữa! Chưa biến đi được sao?

- Mày mới là người phải biến đi! Nếu như mày không có mặt trong cuộc đời này! Thì tao đã có thể mãi mãi ở bên cạnh anh ấy!

- Chị bị điên rồi! Hãy quay về bên anh ấy và sống cho hạnh phúc đi! Đừng đến tìm tôi nữa!

- Được! Trước khi mày chết! – Lyl điên loạn rút dao đâm nó. “Á!” – Nó kêu lên! Đau thật đấy! Chảy máu rồi! Nhát dao đâm vào bả vai của nó! Từ cuối góc phố nhà nó.. có một bóng người đang chạy đến. ... Là anh sao? Anh kéo tay Lyl gạt ra một bên, sức mạnh của anh khiến Lyl khụy xuống. Nhưng Lyl không muốn chịu thua!

- Nó chết rồi! Thì anh sẽ là của em! Một mình em! – Lyl tiếp tục đâm thẳng con dao đó, nhắm vào nó! “Hự!” – Đau thật đấy! Nhưng không phải máu của nó đang chảy ra! Mà là máu từ bàn tay phải của anh! Mắt nó mờ mờ. Nó nhìn con dao của Lyl rơi xuống “keng!”.. Nó đứng dậy!

- Chị dừng lại được chưa! Tôi nói cho chị biết, tôi và anh ấy, chẳng là gì cả; tôi thừa nhận, tôi yêu anh ấy, nhưng tôi đã không bước đến bên anh.. . Tôi đã để anh ấy bước về phía chị. Để anh ấy ở bên chị - người yêu anh ấy.. có lẽ chị yêu anh còn hơn cả tôi. Nhưng chị nhìn xem, chị đã làm gì.. Chị đã đem lại cái gì cho tình yêu của chị. Tại sao chị không dung trái tim khoan dung và âm áp để đón anh ấy trở lại bên chị? Tại sao chị không yêu anh ấy nhiều thêm một chút nữa để làm trái tim của anh ấy cảm động? Không! Chị đã dùng thủ đoạn để giành lấy anh ấy.. Chị thật nhỏ nhen! Chính sự ghen tuông, đố kị của chị! Chính chị.. đã đánh mất tình yêu của chị! Điều chị nên hận! Chính là bản thân chị mới đúng.

- Không! Không phải! – Lyl nhặt con dao dưới đất lên, nhắm mắt đâm thẳng! Nó dùng hết sức lực của mình, vùng dậy nắm lấy con dao đó!

- Chị tỉnh lại đi! Giết chết tôi anh ấy cũng không trở về bên chị! Chị đã đẩy anh ấy quá xa chị rồi! Tình yêu của chị.. kết thúc rồi!

Tôi bước đến, gỡ con dao ra khỏi tay em và tay Lyl, ném nó sang một bên. Tôi dìu em ngồi xuống.. Vừa nãy, em đã thật dũng cảm.. Ngốc ă! Tôi bước lại bên Lyl:

- Em sai rồi! Dừng lại đi Lyl! Anh không phải là một người tốt! Anh chưa từng yêu em! Chưa từng làm cho em hạnh phúc! Tất cả tình cảm em dành cho anh! Tất cả! Anh cảm ơn và anh xin lỗi! Xin lỗi vì anh chưa bao giờ thật lòng với em! Xin lỗi vì anh không thể ở bên em nữa! Em rất mạnh mẽ! Em sẽ tìm được một tình yêu mới cho em! - Tôi ôm Lyl trong vòng tay, vỗ nhẹ vào vai Lyl rồi buông ra. Tôi nhìn thấy nước mắt của Lyl rơi xuống! Có lẽ, Lyl đã nhận ra rồi.. Yêu một người! Đến một lúc nào đó cần phải buông tay.. thì hãy làm như vậy!

- Em xin lỗi! Em biết anh chưa từng yêu em! Em biết dù em có làm tất cả vì anh.. anh cũng không trở lại bên em! Anh! – Lyl ngước mắt lên nhìn tôi – Anh hãy nhớ tình cảm em dành cho anh, kỉ niệm của chúng ta.. và.. dù anh không yêu em! Nhưng suốt cuộc đời này! Em vẫn sẽ chỉ dõi theo.. một mình anh! – Lyl nói rồi quay đi!

- Cảm ơn em! Lyl! – Tôi hơi lung túng trước câu nói của Lyl. Tôi đã làm cho hai người con gái khóc vì tôi! Hai người con gái – hai trái tim chân thành nhất trên thế gian! Tôi không thể đem hạnh phúc đến bất kì ai trong hai em.. Đau khổ! Đến đây là kết thúc.. hay nó chỉ mới bắt đầu!!!

Em lịm đi trong vòng tay tôi! Mặt em trắng bệch. Tôi đã đứng ở góc phố nhà em suốt đêm.. . Tôi nhìn thấy em bật tung cửa sổ.. như để tìm kiếm một chút hy vọng.. như để níu kéo một tình yêu! Em ngốc lắm! Tại sao em không làm như vậy ngay từ đầu?

Tôi bế em lên, gọi taxi đưa em đến bệnh viện! Không thể không đi viện!

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Tôi mở mắt.. chòang tỉnh! Em đang ở bên cạnh tôi! Tại sao tôi lại nằm trên giường bệnh như thế nhỉ? Em sờ tay lên trán của tôi, đắp một chiếc khăn ẩm lên đầu tôi:

- Anh sốt rồi đấy! Ngốc ạ! – Em nhẹ nhàng nói với tôi!. Tôi nắm lấy tay em bằng bàn tay quăn băng!

- Em..! Quay trở về bên anh có phải không? Anh đã đứng yên.. để chờ em tìm đến anh!

- Em không biết!

- Nhím! Có sao không? – Gà và mèo bước vào, tíu tít hỏi, giọng điệu đầy lo lắng! Xiu đi ngay đằng sau chúng nó, có cả chuột, sóc, vói vịt.. Tôi nhìn thấy em cười! Là nụ cười nhẹ nhàng, bình thản trước khi Ki đi mà tôi nhìn thấy

- Không sao? – Em nói!

- Anh nghỉ đi! Em ra ngoài một chút! – Tôi gật đầu. Em bước ra ngoài rồi đóng cửa lại! – Em ngốc! Tôi yêu đuổi đến vậy sao? Tôi bước xuống giường! Hơi choáng váng một chút! Mấy hôm nay! Mệt mỏi thật! Tôi vói tay lấy bình rót cốc nước.. uống cạn một hơi cho tỉnh táo.

Em quay trở lại phòng.. Bước đi chậm chạp, hơi khó khăn.. có lẽ do vết thương trên vai!

- Bố mẹ anh vừa mới đến! – Em nói với tôi!

- Bố mẹ anh!

- Uh! Lúc anh đang ngủ! Các bác đi rồi! Thấy anh không sao! Họ cũng bớt lo lắng!

- Thế còn em!

- Em không sao?

- Có muốn về không? Đây là bệnh viện đấy!

- Bệnh viện! Khiến em nhớ lại một chuyện! – Em mỉm cười nhẹ nhàng.

- Nhớ lại! – Tôi muốn biết đó là chuyện gì!

- Anh nghỉ thêm chút đi! Anh dầm mưa cả đêm nên cảm thối! Lần sau đừng như thế nữa! – Em đứng dậy rồi bước khỏi phòng. Cả hai chúng tôi đều hơi ngượng ngùng! Giữa tôi và em.. chẳng còn gì nữa!

Chiều hôm đó, tôi ra viện. Tôi tìm đến nhà em.. Ấn chuông! Có người ra mở cửa! Không phải em!

- Cậu tìm ai ạ? – Người phụ nữ trạc 40 tuổi trả lời..

- Nhím có nhà không bác! – Tôi hỏi.

- Cô ấy đi vắng rồi! Cậu vào nhà chờ cô ấy không?

- Dạ thôi! Chào bác! – Em đi đâu vậy nhí.

Sáng hôm sau.. mấy hôm sau nữa... tôi đến trường.. Em không có ở trường.. Lyl cũng nghỉ học luôn... Em đi đâu vậy? Ngày nào tôi cũng qua nhà em.. nhưng đều không có ai cả....

****Tại căn hộ của Ki****

- Chúng ta đi tìm Ki thôi! – Nó nói với Xiu.

- Đi tìm Ki! – Xiu lúng túng

- Tìm lại tình yêu cho Xiu.. Tìm lại tình bạn của tôi..

- Nhưng.. Ki ở đâu!

- Đi theo tôi là được! Cô có đi không? – Nó nói với Xiu. Xiu gật đầu!

Khi nó ở bệnh viện! Nó nhớ ra một chuyện!

- Sau này mày có muốn rời khỏi đây không? – Ki hỏi nó..

- Rời khỏi đây? – Nó chưa hiểu

- Rời khỏi ngôi nhà này, rời khỏi thành phố này, rời khỏi đất nước này? – Ki gợi ý. Nó chỉ lắc lắc cái đầu! Ki mỉm cười

- Tại sao vậy?

- Tao không biết! – Nó hơi lúng túng – Thế còn mày.. Ki!

- Tao cũng không biết! Tao muốn đi Trung Quốc...

- Tại sao?

- Đó là nơi mà bà tao sinh ra! Bà ngoại của tao! Người thương yêu tao hơn tất cả... Và có lẽ.. đó là nơi yên bình nhất tao có thể tìm thấy sau khi rời bỏ..

- Rời bỏ? – Nó cảm thấy lời nói của Ki thật khó hiểu. Nhưng bây giờ.. nó đã hiểu ra.. Ki biết, trước sau gì Ki cũng phải rời xa nó.. Ki biết, Ki cần phải ra đi.. vì nó.. Thật ngốc nghếch vì bây giờ nó mới hiểu ra.. Còn Ki, Ki đã biết điều đó từ lâu rồi.. Từ khi nó gặp lại anh!

- Lúc đó! Mày sẽ thế nào? – Ki mỉm cười! Nó không hiểu hết ý nghĩa câu nói của Ki.. Nó chỉ ôm chặt lấy Ki rồi nói: “Tao không cho phép mày rời xa tao!” – Thế mà giờ đây.. Ki đã đi thật rồi..

Nó tỉnh dậy.. Mồ hôi rịn ra trên trán.. Ngày hôm sau.. nó tìm đến nhà Ki.. Trong phòng Ki có quyển album chụp Ki với bà ngoại.. Nhưng không có chút manh mối nào! Nhưng tình cờ, nó nhìn thấy! Ảnh của nó.. Sâu trong một ngăn kéo.. Ki ngốc nghếch! Bạn của nó.. Ki biết nó yêu Ki nhưng không phải với tư cách một người bạn. Trên tay nó đang cầm bức ảnh nó với Ki chụp chung.. Nó lật mặt sau: “Anh yêu em! Anh sẽ cố gắng giữ kín tình cảm này của mình.. Anh sẽ cố gắng bảo vệ tình bạn này của chúng ta.. Anh muốn em cười.. dù anh không thể khiến em cười.. Anh muốn em hạnh phúc.. dù anh không thể đem lại hạnh phúc cho em.. Em à! Nếu có một ngày nào đó anh rời xa em.. thì cũng chỉ vì em..”. Nó rơi nước mắt! Nó nhất định phải kéo Ki trở lại bên nó.. Nhất định là như thế!

- Thưa bà! Có cô Thoại Nhi xin gặp ạ!

- Cho vào đi!

- Chào bác ạ! – Nó nói.

- Cháu ngồi đi! – Mẹ của Ki – một người phụ nữ cao quý, xinh đẹp.. Ki rất giống mẹ..

- Bác! Cháu muốn hỏi.. về Ki!

- Ki..! – Nhắc đến Ki, cả hai con người đang đối mặt nhau đều xúc động

- Cháu muốn biết... Ki đang ở đâu?

- Cháu là bạn thân nhất của Ki, chắc cháu cũng hiểu.. Ki không nói cho cháu.. tức là không muốn cháu biết!

- Cháu biết! Nhưng cháu biết chắc chắn Ki đang ở Trung Quốc... Chỉ là.. cháu không biết.. chính xác Ki đang ở đâu?

- Tại sao cháu biết Ki đang ở Trung Quốc? – mẹ của Ki – cô Mai bối rối

- Cháu biết! Bởi vì cháu biết! Cô hãy cho cháu biết Ki đang ở đâu đi!

- Ki không muốn gặp cháu nữa đâu! Ngày hôm ấy, khi Ki đến chào cô.. nhìn nó.. cô thấy nó ra đi.. thật quá khó khăn.. Cô nói nó hãy ở lại.. Nhưng nó nói.. nhất định phải đi! – cô Mai thờ dãi, xúc động! Cô ấy rất yêu con trai của mình. Ki biết như thế.. Nhưng khi ba mẹ Ki chia tay.. nó cảm thấy ghét gia đình mình.. Dù mẹ Ki yêu Ki, nhưng vẫn có người đàn ông khác bên ngoài.. Dù ba Ki kì vọng vào Ki, nhưng lại có một đứa con riêng.. Ki ghét cái sự giả dối của gia đình mình.. Ki không thể chấp nhận và bỏ đi...

- Là vì cháu! Thế nên! Cháu nhất định phải kéo Ki trở về! – Nó quyết tâm.. Cô Mai lại thờ dãi..

- Nó trở về quê hương của bà ở Giang Châu.. nó sống trong căn nhà nhỏ của mẹ cô và cô trước đây! Nó chuẩn bị theo nhập học ở một trường cấp 3 bên ấy. Cháu đi đi! Đây là địa chỉ!

- Cháu cảm ơn cô! – cô Mai lại thở dài.

- Cô biết! Ki ra đi là vì cháu.. cô biết nó yêu cháu.. Nếu có thể, cháu hãy ở bên cạnh nó.. thương yêu nó.. bù đắp cho những gì mà cô và chú đã gây ra cho nó. – Nó chạy lại bên cô và ôm lấy cô!

- Cô ạ! Cháu nhất định sẽ tìm được Ki và không cho Ki rời xa cháu.. Nhưng sẽ có một người thay cháu yêu Ki – điều mà cháu không thể làm được... Nhất định con trai cô sẽ hạnh phúc mà! Cô yên tâm! – Nước mắt lưng tròng, cô Mai gật gật đầu. Nó đứng dậy, chào cô rồi đi.

Nó tìm đến nhà anh! Hôm nay là chủ nhật. Nó bấm điện thoại gọi.

- Em đang ở dưới nhà anh ! Anh có thể xuống không ? – Nhận điện thoại của em ! Tôi lao xuống như một thằng điên. Bao nhiêu ngày qua tìm kiếm em mà không thấy đâu. Em đã đi đâu ?

- Em đã đi đâu vậy ! – Tôi hỏi em !

- Anh à ! – Em nói với tôi, giọng nói nhẹ nhàng, buồn bã. Tôi im lặng để em nói tiếp – Em sẽ đi !

- Đi ! – Tôi thần thờ..

- Em đi đâu ! – Tôi hỏi em.

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Em đi tìm lại một phần trái tim em ! - Tôi im lặng, kéo em vào lòng.. tôi siết em trong vòng tay tôi.. “Tôi và em.. không thể ở bên nhau được sao? Tại sao đến cuối cùng em vẫn rời xa tôi,

- Bao giờ em đi ? – Tôi hỏi, giọng nói vô cảm.

- Bây giờ ! – Bây giờ sao? Em ôm tôi thật chặt rồi từ từ buông ra..

- Em có trở lại nữa không? – Nước mắt tôi rơi từ lúc nào tôi cũng không biết nữa. Em đưa đôi bàn tay nhỏ bé, run run của em lên khẽ gạt những giọt nước mắt trên má tôi.

- Anh ! Anh có thể chờ em được không? Nếu một ngày nào đó em trở lại... Anh có thể đón em trở về trong vòng tay anh không? Em cũng đang chờ một ngày em đủ dũng cảm bước về phía anh và.. yêu anh ? – Tôi xúc động, khẽ gật đầu, hôn nhẹ lên trán em.

- Chào anh ! Hẹn gặp lại anh ! – Em mỉm cười, vẫy vẫy tay quay đi thật nhanh !

Tôi biết..em đi tìm Ki..

« Anh ! Em sợ anh sẽ không thể chờ cho đến khi em quay lại.. Có thể em sẽ lại một mình.. sẽ lại cô độc.. Nếu vậy, em mong chờ một sớm mai khi thức dậy, trái tim em sẽ không còn khắc sâu hình bóng anh nữa.. »

Nó lên taxi. Trước khi đi, nó vẫn muốn đến một nơi. Nó cầm bó hoa cúc trắng đặt lên mộ của một người con trai.. Quỳ xuống cầu nguyện. Nó để trước bài vị của cậu ta một bức thư ngắn ! « Anh trai ! Em hứa sẽ sống tốt hơn nữa, sẽ cố gắng yêu thương hơn nữa.. Bây giờ, em hiểu rằng, anh ra đi vì cảm nhận được sự sống của đứa em bé nhỏ sẽ bắt đầu... Anh trai ! Anh yêu em lắm có phải không ? Em cảm ơn anh vì anh đã cho em một cuộc đời, cho em một trái tim, một tình yêu! Không có gì quý giá hơn cuộc sống này... Phải không anh ? Em cảm ơn vì anh đã hé mở cho em một con đường! Cho em đủ mạnh mẽ để làm theo trái tim mình.. để một lần ích kỉ vì tình yêu của mình mà không mang lại sự đau khổ cho những người em yêu mến ! Em đã bỏ phí mười sáu năm – sống một cuộc đời với đôi mắt và trái tim khép chặt.. Từ nay, em sẽ bắt đầu một cái gì đó mới mẻ hơn... Không ai sinh ra trên đời này đã có một cuộc đời hoàn hảo. Hạnh phúc là cái mà người ta phải kiếm tìm. Tình yêu là điều mà con người phải trân trọng ! Tạm biệt anh ! Anh trai ! Em cũng yêu anh nhiều lắm ! » - Nó đứng dậy, gạt giọt nước mắt lăn dài trên má... mỉm cười hạnh phúc...

Nó đã có đủ tự tin để sống một cuộc đời không còn bóng tối nữa rồi.. Nó lên taxi thẳng tiến về phía sân bay - nơi Xứ đang đợi nó.. Nơi xa xôi kia.. có một người bạn cũng đang chờ nó

Chào tạm biệt tất cả đau buồn, tất cả những gì nó để lại ở nơi này... Hy vọng rằng.. có một con người vẫn chờ nó hàng ngày.. chính tại đây.. Anh ! Em

vẫn yêu anh ! Cho dù mai sau có thể nào đi chẳng nữa !

Bạn đang đọc truyện *Thoáng Kì Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.